

אור החדש

בענין

ההלל דר"ח כתב מהרחיו ז"ל בשער הכוונות דרוש ב' דויעבור (רמ"ג ע"ג) ח"ל ואמנם בימים שיש בהם חלל כבר ביארנו שזיווג לאה הוא בקריאת ההלל עכד"ק. ודבריו באו בסתם ולא פורש סדר הזיווג. וכן בסדר העלויות והזווגים כתוב

סידור ח"א דף א'
ע"ב למעלה

דאגו אומרים הלל להאיר למלכות מ"ג תייד ע"כ:

איברא

דהרב אביגדור בסי' זמרת הארץ (ר"ה ע"כ) עמד לכאן פרטי הכוונה וז"ל נלע"ד שצריך לכוין בקריאת ט' תייד

דז"א הרמוזים בקראי דמן המצר קראתי יה ואילך [קצרתי סמ"ש בסדר המשכת הטיפה כי דבריו הם הפך הרש"ש ז"ל כנודע שהמשכת הטפה שלצורך ויעבור וזיווג ישראל ולאה היא נמשכת בשם יצ"ח כללית ופרטית והטפה עומדת ביסוד דאימא שבחזה דז"א עד ויעבור כנודע, ועיין בסי' הרש"ש בתיבת ויעבור, וכן מבואר בשהכ"ו דרוש ו' דעמידה (דל"ח ע"א) וז"ל בשי"ש יורדת הטפה וכו' בהגיע אל מקום החזה וכו' מחיצות יסוד דאימא מעכבות הטפה וכו' וע"י תיקון י"ג מדות של רחמים דויעבור אנו מחלקין אותה לג' חלקים ע"כ. וכ"מ בדרוש א' דויעבור יעריש] לעכב טפה ההורעה שהיא מעטרא דחסדים דדעת דעתיק העומדת ביסוד דאי' שבחזה דז"א וע"כ נבקע היסוד דאימא ויכוין לחלק טפה זו לג' חלקים ולהעלות [חלק א'] מהטפה בסוד ע"כ לזרוע ימין דז"א ולהמשיך הג' ע"כ דהיינו ע"כ. וס"ג דמספר ועשר אותיות העולים ע"ג. וכ"ו ומ"ה, העולים כלם רי"ו לזרוע שמאל דז"א, ויכוין לזיווג ישראל עם לאה הוי"ה ואלהיים, ולהמשיך לה טפה הי"ח מדעת דז"א, גם ימשיך ללאה שם ע"כ, חלק הטפה העליונה מחדש דז"א, וחלק הב' נמשך לדיקנא דז"א להשלים לו י"ג הארות בדיקנא שלו על ה"ט שיש לו שהם מן המצר קראתי יה ואילך, וחלק ג' של הטיפה להטשיכה מיסוד דאימא לדעת דז"א ופ"ש ליסודו ופ"ש לדעת

לדעת דיעקב ומשם ליסודו ולעשות זיווג יעקב הנעשה בנפ"א שבכל יום. כ"ז צריך לעשותו בקריאת ההלל בעת קריאתו פסוקי ט' הי"ד דו"א שהם מן המצר קראתי ואילך והבוחר יבחר עי"ש ובסי' הרש"ש ותבין :

ובימים שאין בהם ויעבור ולא הלל בשהב"ו שם כ' אני מסופק בימים שאין בהם ויעבור היכן נרמזו ב' הזוגים של לאה

ורחל לרוחות ולנפשות ע"כ, והרב זמרת הארץ (דף ו' ע"ב) כתב באמת שבימים שאין נופלים על פניהם מחמת מנהג כמו אחר הפסח וסוכות ומילה וחתן וכיוצא שלא נזכרו בש"ס וכפרא וכפרי אין ספק שהירא את דבר ה' והחכמים יורעי העתים הבאים בסוד

שצריך שיאמר ויעבור ונפ"א ויענך בינו לבין עצמו, ומה שאני מסופק בימים שנזכרים בש"ס ורבוהי"נו, וא"ת שנעשה ממילא בכח

קדושת הימים, זה אינו, שהרי ר"ח נדול בכל אלה הימים והוצרך ההלל לצורך זיווג לאה : **תשובה** נלע"ד שצריך לכוין בכוונה

הלל לעשות כל הזוגים ואחר כוונה הלל הן הן הרברים וכו', והבי"ד הרב אמת ליעקב נוגי **דק"ב ע"ד** ותמה ע"ז דא"כ יהיה

התיקון בכונה בלבד דהדיבור הוא עיקר התיקון, וע"כ ב' דבאלו הימים נעשה הכל בברכת שי"ש הגם שבשי"ש נעשה זיווג דו"ן

הקטנים ובנפ"א זיווג זו"ן הגדולים, זהו בימים שיש נפ"א, אבל בימים שא"א נפ"א נעשה בשי"ש כל התיקון הקטנים עם הגדולים

וצריך לכוין בזה עכ"ל :

ורישום אצלי סב"י עמ"ד וצוק"ל מהנהגות רב היר"א שבי ע"ז וז"ל מי שמתפלל בבית אל זוכר המנהג וזיקין שמכוונים בכונה

הלל כמו שמכוונים בין ה' מלך לברוך שאמר ובין ישהבח ליוצר וכן מכוונים בין חתימת המברך לקריש וכן הוא מנהג הקדמונים

עכ"ל :

ויש לחקור כעין זה בהג הסוכות אם הל בשבת או שבת דחיה"מ שאין בו נטילת לולב דא"כ יבא סדר הכוונות והנענועים

להמשיך החסדים, וראיתי להרב זמרת הארץ [דו"ח ע"א] שנסתפק בזה וכ' דאפשר לומר דבין ליום א' שהל בשבת בין לשבת של

חיה"מ

חיה"מ שביום א' נמשך חלקו וחלק השבת וצריך לכוין בזה יעו"ש, וכן נסתפק שם כשחל ר"ה בשבת איך יכוונו בתקיעות דאותו יום יעו"ש. ובהנהות סי' הרש"ש ח"ט ב' ע"ש היר"א שאם חל יום ו' דסוכות דשבת ראוי לכוין ביום ו' חלקו וחלק יום ו' יעו"ש :

וראיתי מפורש בנה"ש [הנר"מ דל"ח סע"א] וז"ל ואם חל יום א' בשבת נכון לכוין בשעת תקיעת שופר סדר הכוונה בלא תקיעת שופר עכר"ק. וכן המנהג בק"ק בית אל ובמ"ש הרב פתח עינים דצ"ב ע"ב משם הרב"ש יעו"ש. וא"כ ה"ה לענין הסוכות נכון לעשות כן כמ"ש הרש"ש. וכ"ד חרה"ג שד"ה יצ"ו, והרב מוהר"א ענתבי יצ"ו ס"ל שביום השבת יכוין במחשבה וגם ביום א' יצרף במעשה כוונות יום שבת קודם ואח"כ של יום א' ע"כ. ונלע"ד בזה דהכוונה שביום השבת יכוין בפנימיות שנתקן בדיבור שלא על ידי מעשה אך ביום א' יכוין בחיצוניות ויום השבת ע"י מעשה ואח"כ, דאותו יום והיע"א :

בליילי ר"ח מהפללין כשאר הימים, ואומרים יעלה ויבא בעבודה, ויכוין להמשיך גם כתר הכללי דנה"י דישסו"ת, ועיין לקמן בס"ד :

ביום ר"ח מהפללין כשאר הימים בסירור חול, ואומרים יעלה ויבא בעבודה, ואח"כ אומרים ההלל בדילוג ואינו מברך לא בתחלה ולא בסוף :

הימים שגומרים בהם ההלל הם בבב"ה ב' ימים ראשונים של פסח, ב' של שבועות, ט' של סוכות, ק' של חנוכה, כ"א יום סימן א"ך צדיקים יודו לשמך, ובא"י **אאה"ה** סימן ק"י וקים :

מנהג ארץ ישראל בימים שגומרים ההלל מברך הש"ע לגמור את ההלל [וגם היחיד יכול לברך] ובימים שמדלגים קורין בלא ברכה : [קשר גודל]

עם לאה מן החזה ולמעלה אשר ז"ס תיקון י"ג מידות של רחמים כמבואר אלגטו שם במקומו **וחלק** **הב' יורד** למטה עד פי היסוד ד"א ומשם יורד וניתן בדעת דיעקב ומשם יורד אל פי היסוד שלו ונתנו אל רחל טפת מ"ד וביבואר ויעבור נת' כ"ז היטב וע"ש : **אחר** שתאמר אלהי גלור כו' קודם שתאמר פסוק יהיו לרצון אמור פסוק למען יחלצני ידידיך הושיעה ימייך וענני ותטוין בר"ת למען יחלצני ידידיך אל שם י"ג שהוא שם א' משמו' ע"כ דיוסע ויבא ויע וסם זה הוא המעלה ומכרר נילוצין של ז' מלכי ארום כמבואר אלגטו בקבלת שבת בפסוק ה' למבול ישכ כו' שם הוא שם י"ג הגו' וע"ש. ותכין העלות כל נלוות העולים ע"י שם זה הנו' גם תכין כי ר"ת ידידיך הושיעה ימייך וענני ר"ת יהי' וזו תאמר אחריו תיקף פסוק יהיו לרצון אמרי פי כו' ותכין במלת יהיו שהוא בני' אל"ל. גם תכין כי ר"ת של לרצון אמרי פי הוא אלף ותכין בפי' שהוא שם שדי במילואו בני' תחיד ועם שם אל' במילואו שהוא בנימ' קפ"ה ועם הכלל יהיה הכל בנימ' אלף ונמצא הכונה שחבין תהיה בשני שמות של אל' שדי במילואו ותכין כי פסוק זה של יהיו לרצון אמרי פי כו' יש בו עשר תיבות ובכל תיבה מהם יש בה אות' א' אחת חוץ מן לרצון אבל בתיבת יהיו יש בה שני וידון וזוהו נשלמו עשרה וידון בפסוק זה כנגד י' תיבותיו אבל הידין אינם אלא כפי' תיב' כלבד ותכין כי ט' וידין האלו הם ט' וידון שיש בארבע היות של פסמיב ונמצא כי בפסוק זה נרמזים ונכללים ד' היות אשר כל סודות תפלת י"ח תלויים בהם :

אח"כ תפסוק שלשה פסיעות לאחוריון ויהיו פסיע' אלל פסיעה ואל תרחיב רגליך יותר מכדי שיעור פסיע' ממם והכו' היא כי הנה בתפלת העמידה היות שושבין המזווג חתן וכלה כשעבול האלי' ועתה שהוא עת זיווגם וירידת העפסה אין דרך ארץ לעמוד שם ואמה מתרחק מהם שלשה פסיעות כנגד שלשה עולמות ב"ע (ו) :

דרושי חזרת העמידה שדור התפלה הש"ן :

דרוש א' בחזרת (ח) העמידה של ש"ן דע כי כונת חזרת העמידה הוא ממם כדרך אשר נבאר בעמידה של לחם ואין הפרש ביניהם כלל וזלמי שאז היה שיעור קומת יעקב ורחל מן החזה ולמעלה ד"א ונדע כי הכתר שלהם לבד הוא במקום הית' ד"א ושאר כל פרטום הוא כנגד נה"י ד"א כלבד ועתה הם עולים כנגד חגיג' ד"א כמו שנבאר ונמצא כי בתחל' הכל היתה רחל אחור באחור עם ז"א. ועתה הדבר נח' במ"א למה היתה בתחילה הנקבה אחור באחור עם ז"א והעפס הוא לפי שאור ז"א הוא גדול מאד ולהיות הנוק' עדיין בלתי שלימו' תיקון אין בה יכולת לבסול אורו הגדול ולהתקרב אליו ע"ד מ"ש רז"ל על הנדריקים שכל א' נכזה מחופתו של חבירו הגדולה מחופתו אבל אחר אשר כבר המטכנו אליה הארה עליונה אז נתקיי' ועומדת עמו אחור באחור ואחרי' הולכרה לקבל הארה יותר מעול' לשחוקל לחזור עמו פכ"פ אבל עכ"ז עדיין איננה שם רק בבחי' נקו' אחת לבד בסוף היסוד ד"א. ואחרי' לריבה עוד הארה יותר משולה לשחוקל פטרק' גמור ושעמוד עמו פכ"פ (פ) ומזווגת עמו בבחינת היסוד ד"א שכחלמה ג"ה וכמ"ש כל זה בברכת אבות דחפלת לחם ואמנם עתה לריבה לעלות עוד שלשה מדרגות אחרות שם חג"ת ד"א ולכן לריב עתה פ"א לחזור ולעשות כל אותם התיקונים הנו' ממם פסם א' ככל הנו' כי בכל עליית מדרגה יותר עליו' לריב' אל הארות אחרות יסיר' ולכן חוזרין העמידה עתה ממם אבל יש הפרש ביניהם שהראשון היתה כללם לפי שהיתה עדיין למטה במקום נה"י ד"א אשר יש שם פחד ואחיוה' למיטונים והקליפות כמו שמיט' להרשב"י ע"ה כוזהר מגוס מאד בענין המשמיע קולו בתפלתו שהקליפו' אחוה' בתפלתו יען הוא במקום תחתון אבל עתה בעלות' אל חג"ת ד"א אין שם פחד מה הקליפ' ולכן אומרים אותה בקול רם. ונחזור לבאר ענין זה היטב הנה בתפלת לחם העמוד יעקב כנגד ד"א ולרחל כבוד ד"א (א) ועתה בחזרת ש"ן העמידה כונתנו עתה היא להעלות יותר למעלה ולהעמיד ליעקב כחשד ד"א ורחל כגבור' ד"א ועיין בתפלת ר"ה בדרוש א' שכתבנו שם בענין השיטות שיש בין השכבות וי"ע ומשם תכין היטב ענין עמידת זין זה ככלל וזה בזה וכבר נבאר במ"א כי סיבת היות יעקב ורחל למטה כה"י ד"א

הזה נק' יהוה ודאי . ובהיות כל ג' חיבורים אלו מחוברים יחד אז הוא היחוד השלם והגמור. אופן הב' הוא מה שאנו לריכים עתה אילו (ה) הנה הוא זה דע כי ז"א מתחלק לג' מדרגות מדרגה העליו' הוא כתר שבו. והב' היא בח' ג' מוחין חב"ד שבו . והג' היא גופא דילה שהם ו"ק וג' בחי' אלו נעשים בתפלת העמידה כמו שנבאר והענין הוא כי הנה ודאי שהכתר ד"א כולל את ג' מוחין וכללותם הם בו בלי ספק וא"כ ודאי הוא כפ' שבכתר (ג) שבו שהוא שורש של המוחין ששם נמצאין וגשרשים שלם מוחין חב"ד הנחלקין לארבע מוחין מפני שהדעת כלול מחורג :

והנה הד' מוחין הם ד' היות עש"מ כנודע והם מלוכסין חוץ נה"י דאימא עלאה שם היא בחי' ארבע שמו' אהיה כנודע ובחי' אלו הארבע מוחין הנמצאים בכתר הנה הם נחקני' ונשלמים בז"א ע"י ארבע כריעות וד' זקיפות שיש בתפלת העמידה כמבואר לעיל שכולם הם בסוד חיבור יהוה וזהו ולכן הם בבחי' כריעות וזקיפות כדי להוריד משרשי' הד' מוחין אשר בכתר (ג) ממם ובחי' זו היא חיבור הויה וזהו לפי ששם אהיה הוא בכתר שלו ושם הויה הוא כללות ז"א בשאר הע"ס ונמצא כי בהשתלם לתקן הכתר שבו אז נעשה חיבור יהוה וזהו ואחר אשר נעשה תיקון הכתר שבו ע"י ד' כריעות והזקיפות הנגמרות בסוף ברכ' מודים אז אנו אומרים ברכת שיש שלום כי וחותמין בא"י המבכר את עמו ישראל אתנו ואז אנו מחברים חיבור השני של הויה ואלהים הנרמז' בחתימה זו כנ"ל כי שם הויה הרי הוא מפורשת ושם אלהים נרמז בדרת המבכר את עמו ישראל שהוא גי' אלהים. וענין חיבור הזה להוריד הארת המוחין למטה במקום המוחין ע"למם שהוא בחב"ד ד"א אשר מדרגה זו היא בחי' שית ד"א כגו' כי כמו שהכתר להיותו עליון מן המוחין כולל כל מה שיש במוחין כגו' כן ג"כ המוחין במקומם להיותם עליונים מן ו"ק הגוף הם כוללים כל מה שיש בגופו וכנודע כי הנה הג' מוחין מתפשטין ב"ק ד"א דרך שלשה קיים ימין ושמאל ואמלע כמבואר אלגטו וכנגד מדרגה זו היא חיבור יהוה ואלהים כי ה"א הנק' יהוה נשלם ונתקן גם בסוד המוחין שלו במקום הראוי להם ועתה היות המוחין האלו נקרא אלהים הוא במה שנודע כי המוחין אינם כיב רחמים כמו הכתר כי זהו מ"ס כוזהר פ' פקודי דרנ"ד ע"א כי במחשבה שהם המוחין האבדיריו כל הש"ך נלצין דאודריקו מבולא דקדריטותא שהם הדינים והגבורות כנודע. ואחר שנעמרה מדרגת המוחין במקומם אנו ממשיכים אותם ההארות עד אשר גופא ד"א ב"ק ואז נעשה חיבור יהוה באדני ועתה היות נקרא אדני הוא מפני שהטוקבא רחל הנקרא אדני עומדת במקום הזה מאחורי ו"ק ד"א (י) :

האמנם עתה אנו לריכים לבאר ענין א' והוא כי הנה בסוף ברכת אבות ביארנו (ה) שהזווג הזה הוא זוג יעקב ברחל וכפי מה שנבאר עתה בבהמה זו נראה שהיא זוג ז"א עצמו עם טוק' וממנו אנו ממשיכין ומורידין טפה ורעיית של החסדים בברכת שיש שלום. אמנם ענין זה הוא בזה האופן דע כי אעפ"י שאנו אומרים שזה הזווג הוא יעקב עם רחל עכ"ז יש עוד זוג אחר גם כן והוא זוג ז"א עצמו הנקרא ישראל עם לאה מן החזה ולמעלה :

ובזה נתיישבה שאלה הגו'. עוד יש טענה אחרת והוא כי הנה ח"א ליעקב להזווג עתה ברחל אם לא ע"י מה שמקבל מן ז"א כנודע ולכן לריב שכל תיקון תפלותינו תהיה בז"א עצמו כדי שממנו ימשך יורד טפת אל יעקב בהזווג עם רחל והנה בביאור של י"ג מידות של ויעבור נבאר ענין זה היטב בתכלית הביאור וע"ש ואמנם קיטורו של דבר הוא כי הנה בתחלת הכל נכנסין המוחין ברישא ד"א ואח"כ בש"ש יורדת הטפה של החסדי' ממוחין ד"א ואמנם אינה יורדת לגמרי עד היום פי היסוד שבו **אבל** תיקף בהגיע אל מקום החזה ד"א אשר שם הוא בחי' היסוד העליון ד"א כמבואר אלגטו (ו) והנה שם ב"כ הוא פי היסוד דאימ' המתלבש בז"א ועד שם היו מחיות יסוד דאימא מעבדות את הט"פ מליד במרוצה ובהגיע שם ערס חרד למקום המגולה מן החזה ולמעלה שאין שם מחיות ובהגיע שם ערס חרד למקום המגולה מן החזה ולמעלה לקחת את הטפה ההיא בהגיע' אל החזה **ע"י** תיקון י"ג מידות של רחמים דיעבור אנו מתחלקין אותה לג' חלקים **חלק א'** לחיבור א' והוא משולה מאד **וחלק ב'** לזרך זוג ז"א

חזרות וביאורים (ח) גלוי יותר. פ"ה (ג) ר"ל כתר דכתר שבו (ג) דכתר (ד) הרב ש"ס כתב וז"ל שמעתי מקשים כו' ע"ש (ה) (לפי ל"ג ע"כ (ו) דק ב"א פ"א דרוש א' תבנית : (ז) א"ל הדבר הוא להכירא בעלמא שאתה מתרחק משולם לעולם ולכן פסיעה בני' הכ"ר (ח) פ"ה פ"א מחזרת העמידה : (ט) ע"ן ליעל דק ל"ב ע"ד ד"ה מלך עזר כו' וחרה הדור וגדול הספרת אחיך לפניך הסדר מספר הקדוש נה"ס דק כ"ז דשום ויחלש ד"ס פי פ"ה וז"ל הנה נודע כי סדר המשכת המוחין כו"ן הוא כי בתחלה הו"א מקבל המוחין דלוא"ל חלקו ותלך נוק' וזוהו מאיר אלהים דרך אחוריו שפארת החזקין דילה שם ממוחין דללם דלחא וכו' ותקן פרטות דאחור. ואח"כ מתחלקין כל המוחין מהו"א למעלה ותלך המוחין דילה נשארים פ"ז רישים ותלך המוחין

כי כל בח' חכמ' היא גבור' כמבואר אגל' בענין א"ל שהגבור' דעתיק מלככות תוך חכמ' דא"ל ולכן כל בח' ג"פ ע"ב ע"ב ע"ב היא בגי' גבור' לרמזו בהיות דע"ב שבחכמה על גבור' דעתיק הגנוה בחוב' ולכן א"ל הו"ס של העט' של הדר' תתחלק [צב] חלקים [חלק א'] נמשך למט' לנודך וזו החל נוקבא דא"ל. והשני הוא להמשיכה בחסד דא"ל לעשות נמשך בחי' ע"ב באופן אחר לנודך חיבוק יותר מעיל' מן הא' כח"ש. ויצי' הוא להעלותו למעל' להמשיכו אל דיקנא דא"ל [ג] כדי שתהי' שלימ' ב"ג תיקוני דיקנ' שלימים כי בתחיל' לא היה בו רק ע' תיקונים בלבד. (ד) ודע כי עט' זו נמשכה מחסד דעתיק המלכות תוך הכתר דאריך ומשם נמשך למט' כנ' :

ורנה בעת נפילת אפיס אז הוא עת נתינת והורדת העט' הוא מן היסוד אל המלכות ולכן א"ל מקדימין עתה ב"ג מידות ויעבור לעכבס קודם שחרון למט' וליקח אותה בהיות' למעל' במקום החזה דא"ל כי שם נקרא מעבר יב"ק שעוברים הייט המוחין גדלות תוך האלפים דקטנות שבגרון כי הויה והולך' בחסד וזו ויעבור של י"ג מידות שא"ל עתה ליקח את אור המוחין גדלות העוברים מעבר יב"ק וזהו ערס שירד' למט' לפי שאז כבר יאלה מן תוך המחיות דיסוד דא"ל כשנמשכת מן המוח וירדה עד שם ואז כבר נגלית בגלוי ואז א"ל מעכבס טפה זו בהיות' שם קודם שחרד בחלשות ומחלק' לג' חלקים כנ"ל ואז נמשך ממנה חלק א' שה"ס שם ההייה דע"ב דיוני' ונמשכת והולך' בחסד שהיא זרוע הימין דא"ל כדי לעשות בו חיבוק יותר מעולה. אבל ג' ע"ב הראשונים שהיו בחו"ג וית' דא"ל שלשם נקבצו בשמאל דא"ל וסם נחבדו ג"פ ע"ב ע"ב ע"ב ועשו ר"י' שהו' בגי' גבור'. ואמנם הע"ב דבחי' החסד נמשך בזרוע ימין עתה מן העט' הנו' כנ' וממלא שהם ע"ב ר"י' וז"ל ויעבור ע"ב ר"י' ועיין באד"ר דקל"א ע"ב בענין אירא' דכ"א וסם חבין היטב ענין ע"ב ור"י' מה ענינו באמיתות וכן בבואור קיש שעל המטה וטוע' כי כאשר מ"ס רבים יורדין דרך לטור א' במרוצה אשפ"י שהיטור ההוא יהיה דק וזו מאוד אין המים מתעכב' בו ומקלחי' ויואלים דרך קצה היטור למטה. אבל אם נסתום פי היטור למטה במקום הקליח המים אז יחזרו המים היורדים ויעלו למעלה ואין כח במחיות היטור לעכבס ואז מתקלקלים מחיות היטור ונשברים והמים יואלים דרך בקיעת מחיות היטור, וממלא שבהיות האור העליון של העט' הנו' יורדת עד הנקבה לא היה מקלקל מחיות א' אבל עתה אשר אכחנו מעכבס אורו למעלה במקום החזה שהוא במקום יציאת האור מפי היסוד דא"ל מחסר' שם ה' כנודע אז אין כח ביסוד דא"ל להחזיק כי אורו גדול מאד להיטו נמשך מן המקיף העליון אשר למוח החכמה שבחכמת ז"ל ולכן מחיות יסוד דא"ל מתקלקל' ומחלק' ונשברים המוחין בלתי מלובשים בנה"י דא"ל והנה בתחילה שהיו בחוץ הלבזשים דנה"י דא"ל לא היו רק ג' מוחין בלבד שהם חב"ד כמבואר אגל' ולכן אז היה דיקנא דא"ל בסוד ט' תיקונים בלבד כנ' באדרת נשא לפי שהדיקנא נמשכת מן המוח והנה הס' ג' מוחין כל א' כלול משלשם הרי הם ט' תיקוני' בלבד אבל עתה שהם בלתי לבוש הנה הם נפרדים בסוד ארבע מוחין כי הדעת מחלק לחי' ואז ג"פ ד' מוחין הם י"ב ועם הכולל הם י"ג תיקוני' דיקנא דא"ל אמנם אין הדבר נעשה מחליו כי הנה בתחילה מתגלין המוח' מתוך לבושיהם ויכבדים היותם ד' מוחין אבל עדיין אין הארתם בולטת לחוץ בצדדי הפנים דא"ל להשלים בו ארבע תיקוני' דיקנא החסרים בו כנ'. וכדי להויל' הארתם לחוץ לנודך שיהיה ע"ב מ"ש בענין התפילין ששם ביארנו שאין אור המוחין בולט לחוץ במחל דא"ל להעשות שם בבחי' תפילין אלא בכח ההוא קולא דשערי הנמשכת מן א"ל עד רישא דא"ל כנגד ערפו ומכה שם ומאיר הארתו שם וכננס' במוחין ואז מתוך רבוי ההארה שלהם נבקעים לבושיהם ובוטלים אורותיהם במחל בסוד התפילין וכן היה הענין כאן והענין חלוי במה שנבאר :

דע כי ברישא חוורא דא"ל יש שם בחי' י"ג חוורתי שהוא המקום החלק של העור הלבן שהוא שבין שער לשער כמבואר אגל' באדרת נשא והנה הס' ג' היות בהיות חוורא ובהם י"ב אותיות וה"ס י"ג חוורתי הנו' כי הי"ג הוא הכולל את כולם והנה ארבע

בשומע תפלה כנ"ל עכ"ז לריך שיחזור עתה ויחזרה על חטאיו ויפרשם בכלל היודי שמחודים כל הקהל. וא"ר היודי יאמר ויעבור ו"ג מידות ואח"כ יאמר נפילת אפיס. וטעם קדימת היודי אל י"ג מידות וכן מה שנבאר עתה והוא כי בעת שהיה מחוץ היודי חכה ביד ימין' כסוף כמו אנדוף על לבך שמד שמאלך הכאה אחר הכאה נחת בעוד שהיה מחוץ בין בשחר בין במנח' ע"כ תיבה ותיבה של אשמתו בגדו בו' הכאה א' ותכין בזה כי הנה נודע שלב האדם נעשה מכה גודל הארת החו"ג והיסודות דא"ל מתגלים שם בחזה דא"ל כי שם נפסק היסוד דא"ל כמבואר אגל' והחוטא גורם הסתלקות המוחין לעלות למעלה במקום הסתום והמכוסה ומונע ירדת החסדים ההם אל הלב ויתכין שעתה ע"י היודי נתקן הענין ונתקפרו עוונותיו בסוד ונשא השעיר עליו את כל עוונות שפי' אמירת היודי שאומרים הקהל המקטרג לוקח חלקו בעת היודי והולך לו ונפרש ממקום הקדוש' ואז נעשים השני זיוונים של לאה וישראל בעת י"ג מידות ושל רחל ויעקב בעת נפילת אפיס וזו לא יקרב אליהם לטמא את משכן ה' חו"ג ועל ידי הכאות האלו אהה גורם להכות שם ולהוריד החסדים אשר למעלה במקום המכוסה למטה במקום הלב שהוא מקום המנוגלה ולפי שהי' ימינית היא סוד החסדים שרשם העליון ולכן לריך להכות ביד ימינית על לבו ויזכין לגעגוע החסדים אשר למעל' ולהורידם למט' במקום הנגיל'. והנה נת"ל שבכרכת ש"ס שלום יורדת טיפת החסדים מן המוח עד החו' אבל עדיין לא נתגלו בחזה וע"י אלו ההכאות שמה בחו' יורדי' החסדים עוד למטה במקום החו' ואחר שירדו שם החסדים במקום החזה אז אומרים ויעבור לעשות וזו לאה ע"ס ישראל וכוונתו הוא שיתפשטו למטה לשני תועלות האחד הוא לנודך וזו לאה ע"ס ז"ל מן החזה ולמעל' בועבור ו"ג מידות והשני הוא לנודך וזו רחל ע"ס יעקב בנפילת אפיס כנ"ל בענין נשיא' כפי' דברכת כהנים ולכן מוכרח הוא להקדים היודי אל הי"ג מידות לסיבה הנו' גס לריך האדם לומר כל פרטי היודי כולם אשמתו בגדו בו' אשפ"י שידע האדם בעלמו שאין בו כל הדברים ההם ונראה כמדבר שקר אין חשש בזה ואדרבה הוא מוכרח לומר כך ובוה חבין טעם נכון למה נתקן היודי בלשון רבים כי היה י"ל אשמתו בגדתי בו'. אך הענין הוא שמלבד מה שנעשה האדם על חטאיו גם הוא נעשה על חבירו מעטם הערבות כי כל ישראל הם גוף אחד כלול מאיברים רבים א"כ לזה ראוי לאדם שיתודה בלשון רבים כדי שיתודה גם על חבירו ולכן אף אם יש עבירות שלא חטא בהם הנה אפשר שחבירו חטא בהם ולריך להתודות בלשון רבים אשפ"י שהוא לא עשה אותה העבירה :

דרושי ויעבור

דרוש א' בענין א' י"ג מידות ויעבור הנאמרים אחר היודי כנ"ל כבר נת"ל בענין נשיאות כפי' דברכת כהנים כי בענין י"ג מידות דויעבור נעשים שני תועלות הא' לנודך וזו ז"ל ע"ס לאה מן החזה ולמעל' בעת ויעבו' ממש והב' הוא לנודך תיקון **דיקנא דא"ל** שאין בה אלא ט' תיקונים להשלים ל"ג תיקונים. ונבאר עתה ענין זה באורך הנה כבר נת"ל כי בכרכת אהה גבור נעשה **חיבוק השמאל**. ובכרכת אהה קדוש נעשה **חיבוק האמצע** והנה ענין החיבוק הזה הוא בשם הויה דיוני' דע"ב בימינת שהוא בחסד דא"ל וע"ב משמאל' בגבור' דל"י שהוא הויה דס' ע"ס י' אותיותיו העולים ע"ב. וע"ב באמצע' שהוא הויה דמ"ה דאלפין ע"ס חשבון ההייה ענמה שהוא כ"ז (ג) העולים ע"ב. וע"י אלו הג"פ ע"ב מחבוק ז"ל לנודך ונ"פ ע"ב אלו הם נמשכין בסוד טפה הנמשכת ממוח הו"א הנק' חכמ' ומתפשט בגי' מקומות הנו' ג"פ ע"ב הנו'. ואח"כ בכרכת ש"ס שלום מתעורר היסוד ואז מתעוררת טפה הזורעת הנמשכת מן המוח להמשיך למט' **ועט' זו היא מעולה מחל** לפי שנמשך מן האור המקיף אשר על ראש ז"ל מבחי' המקיף דמוח חכמה וכבר הודעתך כי טפה הזורעת היא מעולה מאד ומאירה בתכלית ההלך' וכאשר היא יורדת נמשכת דרך הדעת דא"ל המלובש תוך יסוד דא"ל כנודע ולפי שהיא יורדת במרוצה עד נקודת ליון של הנקב' לכן העט' הנו נמשכת דרך לטור הנו' עד למטה **והנה** כיון שנבאר שזה החיבוק הא' נמשך מן החכמ' שז"א וטוע'

תנודת וביאורים: (א) ע"פ ס"א משך הסליחות: (ב) ועם כללות: (ג) עיין לעיל סוף דרוש ו' דעמידה בכרכת ש"ס שלום דשם כתב דחלק א' היה לנודך וזו ז"ל ע"ס לאה ע"ס י"ג ת"ד י"ג כחבתי וישנו ג"ב לנודך להשלים ל"ג ח"ד וממלא דעיסה זו ויעבור מחלק' לנודך חיבוק אחר מעלה. ולנודך וזו ז"ל ואלה בועבור. ולנודך חסדים יג"ד. ולנודך יעקב ורחל כנ"ל. (ד) פ"י מלך אכא. דלא מלך חסדים כבר נשלמו במחל הנדול כנ' לעיל בדרוש ב' דעמידה. ואח"כ כבר נשלים כנ"ל וי"ל דשם כנ"ל נמשך חסדיו וכן עמיתו: (ה) כסדר הוראת שעה דף כ"א הקט' דהרי כתב רבינו לעיל בדרוש א' דחזרת העמידה דהיטור דא"ל הוא כחצ' וכתב דכחצ' היסוד דכחצ' חל' העטרה הוא כחצ' ע"י"ש :

ללכת ונשארים תוך ז"א כי הם קוויים בפני עצמם ואינם מעבירי
 את הקו האמצעי מללכת וליתן אל ללא כנו' והנה ע"כ נעשות
 שתי הכוונות וטעמיהן הן תיקון יסוד ללא הכ' הוא תיקון דיקנא
 דז"א והנה תיקון דיקנא דז"א כי תחלה היו בו ג' מוחין ועשה
 כשנבקע יסוד אימא נעשה הדעת ב' מוחין שהם חסד
 ונבו' וע"כ נשלמים בז"א י"ג תיקוני דיקנא ע"ד הנ"ל אמנם תיקון
 יסוד דלאה נלע"ד חיים ב' זהו מל"ל כי ביועבור נעשה
 חיוב ב' יסוד משולה והנה הוא לנרד וזו לאה נלע"ד
 בענין מל"ל בענין ע"כ מתימא ור"ו משמאלה כ"ל שהביאור הוא
 כי הנה כל הזווגים הם לנרד ביסוד הגימטריה של המלכים
 דמיתו אשר הם מספר רפ"ח נעלין כמין ויעבור שהם ע"כ
 ר"ו ובתחילה נבדקו ג' בח' התחזקות שהם ס"ג ומ"ה וכו'
 (ו) וכל א' נעשה בבחי' ע"כ כמבואר אללז בדרוש הרפ"ח
 נעלין ונ' ע"כ אלו הם ר"ו והם ניתנין עתה אל השמאל לנרד
 ר"ו שהוא כלי הנקבה כנודע (ח) ומן הימין שהוא סוד הזכר
 נמשך עתה ע"כ ממש דהוי דמילוי וידן כי הנה העשה הוא
 היורדת עתה היא מן החסד דעתיק כנ"ל בתחלת הדרוש ולכן
 היא ע"כ דהוי דמילוי וידן והרי נשלמו ע"כ ר"ו כנלע"ד והנה
 בזה שנל"ל יוכן מ"ש ב' פ' וילא כי לאה היא בינה והיא ה'
 עלאה והעש"ל הוא כי לפי יסוד דאימא עלאה ממש ניהנה
 אליה ובאמצעותה מוזוגת עם ישראל בעלה ונמלא כי ענין ויעבור
 הוא זוג ישראל עם לאה ועיבור שלה אחר"כ נמשכת חלק
 שארית העשה הנ"ל עד למטה ביסוד דז"א אחר שמוזוג עם לאה
 ומשם ביות' ביסוד דז"א מאירה כנודה בדעת דיעקב אשר הוא
 מכון ועומד שם ממש כנודע ונמשכת הארצה שם ואח"כ יורדת
 מן הדעת דיעקב עד היסוד שבו מוזוג עם רחל בעת נפילת אפיס
 כנודע ונמלא כי שני כוונות לרד לכוין ביחד ביועבור. ה'
 כוונת תיקון יסוד דלאה וחיבורה וזוונה. והב' כוונת תיקון דיקנא
 דז"א ולרד לכלול שני הכוונות ביחד כנ"ל באופן זה כי ביועבור
 תכין אל סוד עיבור לאה שהם ע"כ ר"ו כמבואר לעיל היטב
 וגם תכין כי ענין הנה נעשה ע"כ הכאה קולא דשערי דז"א ברישא
 דז"א ועיבורת אותה ההויא מחזקו עד פניו דז"א אחר אשר
 עיבורת את העשה ההיא מלרדת למטה ונעשית ע"כ ר"ו וזו היא
 העברה שנית וזהו ויעבור ה' על פניו. גם תכין במלת ה'
 להשלים ה"ס דז"א כנ"ל ובמלת על פניו תכין כי עתה לאה יש
 לה יתרון מעלה עליו ולזה אחר על פניו ולא אחר בפניו כמו
 שביארנו לעיל ואח"כ תכין ביוקרא יהוה יסוד בכל מה שנל"ל:
דרוש ג' בבואר (ט) התיבות דז"ג מדות שהם אל רחום
 ותנון כו' וגם סדרן ומקומן בדיקנא
 דז"א עלמה והנה א"ל הוא מדה א'. רחום מדה ב'. ותנון מדה
 ג'. ארך מדה ד'. אפיס מדה ה'. והעש"ל הוא לפי שארץ אפיס
 נזכר בשלש רבים שלא אחר ארך אף. ואחרת בזה על חיבור שני
 מדות ביחד. וזכר חסד מדה ששית ע"כ מדה ג'. נולד חסד
 מדה ח'. לאלפים מדה ט'. יען שאפשר להיות נולד חסד אצל לא
 לאלפים א"כ שני מדות הם. טשא עון מדה י'. ושפע מדה י"א.
 וחטא' מדה י"ב. ונקמה מדה י"ג:

ועתה נבאר סדר הי"ג תיקוין למקומות בשמות בדיקנא
 עלמה. הנה תחת ב' פלתי הראש מחילין ללמוד שני
 ראשי הזקן מכנגד שני אונים זימין ובשמאל והם לרין
 בלתי רחבים ושני ראשים אלו נחשבים לתיקון א' והוא התיקון
 האחר שבדיקנא ונקרא **אל'** תיקון הב' שהוא שורת השערות
 הגדלים על השש' העליונה כהשק' אורך הפס ונקרא **רחום**
 תיקון הב' והוא ההוא ארחא דפסיק באמצעית של התיקון הב'
 והוא מקום החלק בלתי שערות המכין כנגד אורך (י) החושם ונקרא
חננו תיקון הד' והוא שורת ב' התחזקות של שערות הגדלים
 על השש' התחתונה ונקרא **ארך** תיקון הד' והוא ארחא
 תניינא תחתה המפסקת באמצע התיקון הד' והוא מכון
 ממש כנגד ארחא עלאה הנקרא תיקון ג' ונקרא **אפיס**
 תיקון ה' והוא עומד תחת מקום תיקון הראשון הנקרא א"ל
 והוא מקום הנר ובמקום שמחתל הזקן להסתרוב יותר שם הוא
 התיקון הששי והוא והוא מחילת ממקום החתל' בליטת העלם של הלוי
 שתחת האזן אשר משם ולמטה מתרחב יותר הזקן ממה שלמעל'
 ומשך

גבהות וביאורים: (א) פ"ח ס"ג מדרוש סליחות: (ב) עין אחת ליעקב דף ק"ב ע"ד סימן י"א [דכ"ב] שם דאשר נדלאל הימים נעשה כל התיקון כנדרת
 ט. והנה דיעד' דנדרת ש"ס נעשה הוונ דז"ו הקטנים ובנפ"ל נעשה הוונ דז"ו הנזכר וזו כימים ש"ס נפ"ל אצל נפ"ל כימים ש"ס
 נפ"ל נעשה כל התיקון כנדרת ש"ס הקטנים עם הגדולים ועד לכוין כוון' עיני נה"ס דף פ"ו פ"ח שיער' דז"ו לענין ימי העומר ומ"ה הית' דף ק"ב ע"כ ע"כ
 (ג) ארס פירקין ק"ד: (ד) וז"ל ח"ד הוונ הוה דנ"ל הוא כנ"ל דז"ל הלא לשל דרום ח' דמורת הקמירה כתב רבינו דע"י מורת עמירה ישרק ורחל הם
 בתח"ת דז"א. וז"ל דלון זה אוחס יע"ר. דיעקב ורחל המזדווגים כנפ"ל הם דכח' כ"ד שעות דכח' דתמוז שלשום עי"ש: (ה) כשנ"ח הלשין ויין לה שום
 מלאות פרוץ או בח' יסיד שכה. הרכ ש"ס הקשה הלא כנדרת אבות במלת הגדול וכו' וכן כנשכמל' עשיתו לה יסוד. ויתרין דלותה לאה הוא כנדרת
 דאחא תמלה. ולזה זו היא דכח' העולת דל"ד שעות דתמוז שלשום המזדווג עתה וז"ו ויעקב ורחל עי"ש: (ו) כשנ"ח הלשין ויין שחל משם אל לאה:
 (ז) הרכ ש"ס כתב ששתי מקשים לעיל דרום ח' כתב שהר"ו הוא ע"כ מ"ה ושאר כנ"ע: (ח) עין תחת דף פ"ב ע"כ: (ט) שש"ח פ"ד דסליחות: (י) ל"א
 אורך הפס והחושם:

<http://www.otzar.org> הודפס מאתר אוצר החכמה

ג"כ מן דיקנא דז"א והוא באופן זה. אחר הכותב חיים שכחה
 תשלום דרוש זה:

דרוש ב' ונבאר (א) ענין זה יותר באורך דע שענין
 ויעבור הוא ממש בח' עיבור וכן המלה
 כי מלה ויעבור הם אותיות עיבור ואמנם עיבור זה סודו הוא בבחי'
 לאה נוק' עליונה דז"א. וביאור הענין זה דע כי כל נשמות של
 התחתון נמשכות מן לאה ורחל כי יש נמשכות מלאה ויש נמשכות
 מן רחל והנה נודע שמלאה נמשכו נשמות ומן רחל נמשכות
 נשמות ולכן לריכות הנשמות לעבור תחילה דרך לאה ואח"כ נעשות
 נפשותיהן ונמשכות דרך רחל אצל יש מי שנפשו ונשמתו שתיקן
 נמשכו מן לאה כגון השבטים בני לאה ראוין שמעון כו' ויש מי
 שנפשו ונשמתו שתיקן מן רחל כגון בני רחל יוסף ובנימין ואין
 כאלו מקום ביאור הקדמה זו. ודע כי מ"כ בקונט' במ"א באופן א'
 וזה ענינו בקיבור הנה הה"ג אשר תוך יסוד דאימא שבדעת
 דז"א הנה הם במלת ויעבור יולדות לחון וניתנות בלאה שלא
 ע"י ז"א ושם נעשות בה בח' רוח. ואח"כ מוזוגו בה ז"א וטון
 בה ה' חסדים בסוד זוג וכל זה בתיקון י"ג מידות דיועבור. ואח"כ
 בוקעין דרך רגלי לאה ויולדו החו"ג הנו' וניתנין החסדים בראש
 יעקב והנהו בראש רחל כנודע שיעקב ורחל הם תחת רגלי לאה
 ואח"כ בעת נפילת אפיס מוזוגים יעקב ורחל ג"כ וטון יעקב
 ברחל כבוד זוג גם את ה' חסדים ונעשים אז אותם הנשמות
 של החו"ג האלו בחינה נפש. ונלע"ד חיים הכותב כי זהו ממש
 ע"ד א"ר המזדווגים בסוד חו"ג שלהם והם בח' נשמה ונשמה
 לנשמה והכל מתקבץ ביסוד דאימא ומתלבשת בז"א ונותנת בדעתו
 הה"ג ושם נעשות בח' רוח והנהו ניתנים בלאה והסוד' ניתני'
 אליה בסוד זוג. וכן ע"ד לאה זו העליונה קבלה החו"ג הנקרא
 רוח וירדה ונתלבשה ביעקב ורחל לשעות להם מוחין כדרך שש"ס
 אימא עלאה בישראל ולאה כנו' ואז נעשים שם בח' נשמות החו"ג
 האלו שידרו שם. ונלע"ד כי כן לפעמים חזיו של ז"א התחתון
 הנקרא יסודן המזדווג עם רחל למטה מחוה דז"א גם הם נקרא
 גשמות ע"ד יעקב ורחל והכן זה. גם נלע"ד שאעפ"י שביארנו ח"ך
 תחלה הם רוח בלאה וישראל ואח"כ יורדים ביעקב ורחל ונעשים
 נשמות ע"כ בני לאה הם ממנה לבדה נשמות ורוחם וכן בני
 רחל רוחם ונפשם הם ממנה לבדה או אפשר שכולם כלולים בשתי'
 יחד וכפי הסדרא הראשונה אתי שפיר היות בני לאה גבורים

ומעולים יותר. והנה ג"כ אתי מוספק כי בימים שאין בהם ויעבור
 היכן נרמזו ב' הזווגים של לאה ורחל לרמות ולנפשות ב' ואמנם
 בימים שיש בהם הלל כבר ביארנו שזוג לאה הוא בקריאת ההלל
 עכ"ל הקונטרס שמלחתי כחוב מנ" מעת שמעתינו מפי מורי ז"ל:

ונראה להשנין כי הנה לסיבה הנ"ל (ג) לרד נעשות
 עתה ב' זווגים א' בבחי' לאה והב' בבחי' רחל. והנה
 זוג יעקב עם רחל הוא כנ"ל דז"א (ד) כמבואר לעיל בדרב' אבות
 אצל זוג לאה עם ישראל הוא מחזיו ולמעלה וז"ס מ"ש דז"ל
 כי כאשר מוזוג יעקב בלאה היתה רחל עומדת תחת המטה כו'
 והענין הוא שהנה זוג ישראל ולאה הוא מן החוה דז"א ולמעלה
 ונמלא' משה רחל עומדת מן החוה דז"א ולמטה תחת משה
 לאה העומדת מן החוה ולמעלה כנודע ונמלא מבואר
 היטיב מאמרים ז"ל ונודע כי בח' לאה איננה פרוץ בפני עצמה
 אמנם היא בח' החוריים אשר נפלו מאימא עלאה ולכן אין בה
 (ה) בח' היסוד שבה להזדווג עם ישראל ולכן לריכה אימא עלאה
 לקשטה את ברתה כנו' בהקדמת הוזהר דפ' בראשית ובפרט את
 לאה שהיא עליונה עלמה כנו' ואזויפת מאינן דילא לברתה ר"ל
 שהיא נותנת בבחי' הלוואה את היסוד שבה עם המ"ן אשר בו
 ללאה כדי שתוכל להזדווג עם ישראל. והנה היסוד דאימא הנה
 הוא תוך רישיה דז"א וכדי (ו) ליתנו אל לאה כנו' אנו אומרים י"ג
 מדות דיועבור ע"ד מה שנכתב' ולא ההוא קולא דשערי דז"א
 מכה באחורי רישא דז"א וכנכסה הארתו לפנים במוחין דיליה ולא
 נבקע יסוד דאימא אשר בדעת שבו ועליו נאמר בזכריה הנביא
 ונבקע הר הויס' כו' כנודע כי היסוד נקרא ית כמבואר אללז
 כפ' שמן זית זך כו' ובהיותו נבקע אז הקו האמצעי דאימא
 סבא היסוד דילה יולא לחון ויתין אל לאה ונעשה בה בח' כלי
 רחוי לזוג אצל שני הקוים האחרים שהם נו"ה דז"א אינם לריכ'

גבהות וביאורים: (א) פ"ח ס"ג מדרוש סליחות: (ב) עין אחת ליעקב דף ק"ב ע"ד סימן י"א [דכ"ב] שם דאשר נדלאל הימים נעשה כל התיקון כנדרת
 ט. והנה דיעד' דנדרת ש"ס נעשה הוונ דז"ו הקטנים ובנפ"ל נעשה הוונ דז"ו הנזכר וזו כימים ש"ס נפ"ל אצל נפ"ל כימים ש"ס
 נפ"ל נעשה כל התיקון כנדרת ש"ס הקטנים עם הגדולים ועד לכוין כוון' עיני נה"ס דף פ"ו פ"ח שיער' דז"ו לענין ימי העומר ומ"ה הית' דף ק"ב ע"כ ע"כ
 (ג) ארס פירקין ק"ד: (ד) וז"ל ח"ד הוונ הוה דנ"ל הוא כנ"ל דז"ל הלא לשל דרום ח' דמורת הקמירה כתב רבינו דע"י מורת עמירה ישרק ורחל הם
 בתח"ת דז"א. וז"ל דלון זה אוחס יע"ר. דיעקב ורחל המזדווגים כנפ"ל הם דכח' כ"ד שעות דכח' דתמוז שלשום עי"ש: (ה) כשנ"ח הלשין ויין לה שום
 מלאות פרוץ או בח' יסיד שכה. הרכ ש"ס הקשה הלא כנדרת אבות במלת הגדול וכו' וכן כנשכמל' עשיתו לה יסוד. ויתרין דלותה לאה הוא כנדרת
 דאחא תמלה. ולזה זו היא דכח' העולת דל"ד שעות דתמוז שלשום המזדווג עתה וז"ו ויעקב ורחל עי"ש: (ו) כשנ"ח הלשין ויין שחל משם אל לאה:
 (ז) הרכ ש"ס כתב ששתי מקשים לעיל דרום ח' כתב שהר"ו הוא ע"כ מ"ה ושאר כנ"ע: (ח) עין תחת דף פ"ב ע"כ: (ט) שש"ח פ"ד דסליחות: (י) ל"א
 אורך הפס והחושם:

זמרת הארץ

של הארץ זלתי גם בעיני יסלא כיון שהרש"ש ז"ל כתב בסי' בטובור ג"ס די כ"ה ע"א ד"ה וראיתי וכו' הנק' נהר שלום וגם וכו' הנק' רחמי הנהר וכו' והנה עדי בשמים וסבדי במרומי כי כל הכתוב גם כולם דברו אלהים חיים האמורי מפי הארץ ז"ל למוכרחי ז"ל ואין עוד מלבדו ואפי' וכו' עכ"ל הרש"ש ואהל שילאו דברים אלה מצי"ק איך בוצע עליו חורב חדשה בעבור שלא מלא בע"ה וכו' לא ראינו אינה ראינו ואין אומרים למי שלא ראה את החדש יבא ויעיד אלא למי שראו ועליו ראוי לסמוך להלכה ולמעשה ואין דברי התלמיד במקום הרב ומדבריו לא חוטא מה שלא יש רמז ברה"ק הארץ ולא לייחוסין לי' ובפרט לעינינו נעשה לכיון עד יערה עלינו רוב"ק אלו תשמעון תחיה :

(כ) **עוד** חזי הויה בד"ק של מורי הרש"ש שכתב להמשיך הטיפה ממקור דחממה דז"א וגם להמשיך מעתה לחסד דעתה דגניז בכתב דז"א ובכונה ויעבור לא גילה לך דן זה מביאן נמשכת הטיפה לנורך זיווג אלה והע"ב הנמשך בזרע ימין של ז"א מביאן הוא ולע"ד לא כן הוא לכיון שנים שלום להמשיך ממקור דחממה ולא מעתה עד ביסוד דיעקב ולעשות בזיווג שם ע"ז הטי' הזאת שהיו כתב רבי הארץ זלתי בדרוש אי דועבור ז"ל ואח"כ בלדעת ש"ס מתעורר ביסוד ואז מתעורר טיפת הכזרעה וטי' זו היא מטולה אחד לפי שנמשכת מן הכוב"מ חסר על ראשו דז"א מבחי' הנק' של מוח החממה וכו' ודע כי טיפה זו נמשכת ומחסר דעתה וכו'. והנה בעת נפילת אפים אז הוא עת יורדת ונחיתה הטיפה הזאת מן היסוד אל הכי' ולכן אנו מקדימים עתה צעת י"ג מידות ויעבור לעצבה קודם שחרוץ למטה ולוקח אותה צהיורה למעלה במקום החזה של ז"א וכו' ואז אנו מעבדים טיפה זו צהיורה שם קודם שחזר צמי ומתחלקת לג' חלקים כמ"ל ע"כ בדרוש האי' הלריך לעינינו. ובדרוש ב' כתב ח"ל ונחזור לעינינו ראשון ופ' נלע"ד חיים כי זהו מ"ש למעלה כי דועבור נעשה חיבוק צי יותר מפולה והנה הוא לנורך זיווג אלה, גם נלע"ד בעינינו מ"ש לעיל בענין ע"ב מיימנא רי"ץ משמאל ג"ל כי הביאור הוא וכו' ונחיתה נחזרו ג' בחי' התחתונות שהם סמ"ב וכל אחד נעשה ע"ב וכו' ומן הימין שהוא סוד הזכר נמשך טיפת ע"ב ממש דהויה דמילוי יוד"ן כי הנה הטיפה הזאת יורדת עתה היא מן חסד דעתה. כמ"ל וכו' ואח"כ נמשכת חלק שארית הטיפה עד למטה ביסוד דז"א אחר שדווג בלחם וכו' עכ"ל הרב בקינור ע"ע :

הנה אמור מעתה שמפסטי הדברים הללו מפורש יולא שהטיפה של המקור דחממה דז"א ומחסר דעתה אינה יורדת *) כי אם צעת ויעבור ומתפשטת עד החזה דז"א ומתחלקת לג' חלקים אי' לזיווג אלה ואי' לשלים י"ג קו"ד לז"א ואי' יורד ליסוד דז"א לזיווג דחל צעת נפ"א וזהו שדקדק הרב וכו' בדרוש הכי' כי הנה הטיפה הזאת היורדת עתה היא מן חסד דעתה ומ"ש בדרוש האי' דבש"ס מתעורר הטיפה הזאת ונמשכת ממקור חממה דז"א וגם מחסד דעתה ר"ל התעוררות לבד ולא המשכה ממש זה נלע"ד אציגדור אמיחותן של דברים ולריכין נדחוק את עניניו בדרך זה שמי' בדרוש ש"ס ח"ל אמנם קלור של דבר הוא וכו' אמנם אינה יורדת הטיפה לגמרי עד סיום פי היסוד שבו אצל חקף בהגיעה וכו' ע"ש עד היבנות נחבאל כ"ז היעב שזה מדבר בענין הטי' הזאת שנמשכת ממקור חממה דז"א ומחסר דעתה צהיורה ויעבור אלא שכתבן בש"ס לריך התעוררו הטיפה הללו ולפיכך הזכירם הרב ובדרושי ש"ס הזכיר דרושי ה"ג

[*] אי' דלרי הרש"ש ז"ל אינם נרכזים חזוק וגם כי כן מבוחר בש"ס דרו' ד' דעמידה שבי' וז"ל בש"ס יורדת הטיפה של התחלים ממחין דז"א ואינה יורדת לגמרי וכו' מחילת יסוד דלוי מעכנת הטיפה מליד כפולה וכו' וע"י חקן י"ג מוח דועבור אה מחלקים אותה לג' חלקים וכו' ע"ש. וכן הוא בסוד הרש"ש ז"ל וכן נהגים. יי. ש. קצין ס"ס.]

כ"ג מדות וברוכי כ"ג מדות הזכיר דרושי ש"ס. צאופן שלע"ד קדר הכונה הוא כך שיכון
 בש"ס להמשיך ע"י הדי"ח מדעת דו"ח הנתון ביסוד דאימא שצדעת דו"ח ולהורגם עד היסוד
 שבו ומשם ליסוד דועקב ולזווגו עם נוקבות רחל וכו'. גם יכוין לעורר ט"י ע"צ מהקדושתו
 שבכתר דא"ח ועוצרי הטי"ו הזאת עד המקי' דחכמה דו"ח ובהגותה שם תכוון לעורר טיפת
 החכמה שהוא גי' ע"ב ויחזיקו בלחד טיבים קורא חנו עליהם ועמדו יחדיו במקומם עד כי
 יבא י"ג מדות, וביעצור תכוין להמשיכו למט' ולעכסם בחזה דו"ח ולחלקם לגי' חלקי' ושאר
 הכמות כידוע וזה נלע"ד דא"י לא תימא כפי איך אחר שגמשה בש"ס חנו מעכנ' אותה ביעצור
 ואחר מעשה אמרה לא אחר כלום. אלא שגמר לנגדו דברי רב"ק בדרוש ח' של כונת ס"ח שבי'
 שכוונתו שגמשה בעמידה היה ט"י שנקט יסוד דא"י וגמשה וילאו ממנו החקד' והגבור' לחן
 ע"כ וחזק' והיד סמוך ודי' כתב ח"ל ואמנם עתה אחר שגמשה זיוג של הצמידה נקט היסוד
 של אימא וכו' נראה שהבקיטה היו אחר זיוג העמידה שהוא בנפ"א. אלא שלא הבנתי מה
 היא הבקיטה של הכולל לנרד בקיעת יסוד דא"י מאחר שכבר נקט בעמיד' ח' בנפ"א ומה
 נשחט ב' ימים בללו שגמשה זאת הבקיטה של יסוד דאימא ולא נעשה כן בשאר הימים וכדנר' ל"ע
(ח) ומן האמור בין חבין **שלא לרק בזה מורי הרש"ש זלה"ה** וגם הרב נ"ח שכתבו להמשיך הע"ב
 בימינא בש"ס דזה לא משמע כלל בדברי הר"ק האר"י זי"ע דמאן דבר שמה להמשיך
 זה הע"ב הסיוך לזווג לאה עתה ודבר בעתו מה טוב בעת אמירת ויעצור צאופן שלא לרקו
 יחדיו ככוונת הבלו לא הרב ש"ס ולא הרב מ"ח וכו' וק"ו מ"ס הרב חס"ל נד"ו נחת' ש"ס
 שכתבו להמשיך טיפת הע"ב ממקי' דחכמה דו"ח ולחלקו לגי' חלקים וחלק ח' להמשיכו ביסוד
 דו"ח לזווג יעקב ורחל בש"ס **וזה אשר לא כתוב בספר וכו' הפך כל דברי רב"ק** האר"י ז"ל
 שכתבתי לעיל והבנתי יפה וכן לחכם ויחכם עוד והלע"ד כתבתי להלכה ולמעשה אלא שלא
 זכיתי להבין הולע"ד של מוהר"ח זי"ע שכתבתי לעיל שאלו בני ע"ב שאנחנו ממשיכים אותם
 לשמאלא דויעצור שהם הסמ"צ דא"י יתכן שהיו כתב הרב להדיא שהם ע"ב ממש. וס"ג
 דאחיות ועשר אחיות ס"ג, וכו"ה ומ"ה כנודע, ועוד דזה הע"ב דויעצור נמשך ממקיף דחכמה
 דו"ח ואלו בני ע"ב הם מפנימיות דחכמה ואולם מבחינה אחת כדי שנאמר בהבנה של מוהר"ח זי"ע
(כ) ובענין זיוג לאה ורחל דויעצור ונפ"א בר"ה כ' מוהר"ח זאק"ל בסה"כ בדרוש ב' דויעצור
 שזווג לאה נעשה בר"ה בקריאת הכולל אלא שנסתפק בשאר הימים שאין בהם ויעצור
 ונפ"א וקריאת הכולל אינתי נעשו זיוג לאה וזווג רחל כי לא פורש מה יעשה לו יעוד חנו
 בעל ולא אדע איך נעשה שהיו זיוג לאה זה לריך המשכת הטי"ו מעתי' וממקי' דחכמה
 דו"ח כמדובר לעיל ולחלקם וכו' לגי' חלקים כידוע, ולע"ד שלריך לבוין בקריאת ט' חיד' דו"ח
 כמחזיק בקראי דמן המלך קראתי ואילך כידוע לוי"ח [ע"י בהערה לעיל באו"ב] להמשיך ע"צ מחסדים
 דרעת דעת' דגני' באימא דא"ח לחסד דעת' שבכתר של ח"א וגם להמשיך ע"צ ממקי' חכמה
 דו"ח שמים כהלכתן לחן יסוד דא"י שכתב דו"ח ועכסם שם ב' טיפות הבלו ונקט הר הזיתים
 יסוד דא"י ומחלקים הטיפות הבלו ולהעלות **חלק ח'** מוכתי' בסוד ע"ב לזרוע ימין דו"ח
 ולהמשיך בני ע"ב דכו"ה ע"ב וס"ג דמספר ועשר אחיות העולים ע"ב וכו' ומ"ה העולים כולם
 דיו' לזרוע שמאל דו"ח ולזווג יעקב ולאה ולהמשיך ללאה ע"ב שבווע ימין דו"ח **חלק הטיפות**
הגל וחלק ב' לדוקי דו"ח להשלים לו י"ג הארות בדיק' שלו על הטי"ו שיש לו שהם מן המלך
 קראתי ואילך **וחלק ב'** של הטיפות להמשיכה מיקוד דאימא לרעת דו"ח ומשם ליסודו ומשם
 לרעת דועקב ומשם ליסודו ולעשות זיוג יעקב ברהל הנשיה בנפ"א ככלל וס' וזוהי כל זה לריך
 לעשותו בקריאת הכולל בעת קריאתו פסוקי ט' תי"ד קדישא דו"ח **שהם מן המלך קראתי** ואילך
 והבנתי

זמרת הארץ

והכוונה יבחר וראיתו להרב מ"ח בדף ק"ך ע"א שכתב ז"ל אומרים הלל לעשות זווג לאה בקריאתו **במקום ויעבור** והדברים סתומים וסתומים תורה תחומה ניהנה ולא פורש שם היאך נעשה כי יאיר עינינו. ובס"ק כתב הרב בדרכי מנחה של ש"ק. וז"ל והנה עתה בעלות או"א עד א"א הנה הם מזדווגים שם בזווג עליון וידוע כי אין זווג או"א נעשה אלא ע"י ידיו דתו"מ וכו' ולכן לר"ך שכתבין במילות אלו אל הכונה הזאת למסור עצמן על ק"ה ולעלות שם מ"ן כנ"ל ע"ל ע"ש. ולכאורה נראה מפשט דבריו שזווג או"א נעשה עתה במילות ועל מנוחתה יקדישו את שו"ך מדב' ולעלות שם מ"ן והנה ידוע שכל עליית מ"ן יש שם זווג צרם מדבריו הרב שפי שם קרוב לשון זה כנ"ל בכתב לדקדק וז"ל אמנם הכונה היא במש"ל כי ביוחסין הוא להעלות מ"ן עם המ' ללורך זווג או"א שעלו במקום דיק' דא"א עם ז"א ולכן אנחנו לוקחים את הני גשמות ג' לדיקים הני' וכו' להעלותם עם הנוק' בסוד מ"ן תחלין לנעלה ביסודות או"א וכו' וממלא כי עתה בחזרת תפילת מנחה היא דוגמת נפ"א דשחרית דחול וכו' והנה יש כאן ג' בחי' הארות האחת היא אנחנו בני ישראל וכו' ע"י ק"ה יח' שאנחנו מוסרים נפשינו עק"ה בסוד ועל מנוחתה יקדישו את שו"ך כנ"ל וכו' ע"ש :

אתה הראת לדעת מאלה הדברים שזווג או"א בדיק' חינו נעשה כי אם עד לדקדק עד שיעלו גשמות הני' לדיקים הני' עם הנוק' קדישא ונשמותינו לכך נלע"ד שכך הוא האמת שזווג או"א חינו נעשה כי אם עד לדקדק ומה שאנחנו מוסרי' נפשינו עק"ה בלחש וחזרה בלחש ועל מנוחתה יקדישו הוא העושר או"א לזווג ואח"כ בלדקדק אנחנו מברכים בירורי' חסידים בלחי' ללורך מ"ן דא"א ככה ג' נפשו' בלדיק' ונוק' קדישא ומסירת נפשינו נעשינו בעמידה ומכאן זה ג' המה מטיבו גורמים זווג או"א [שעלו] בלחי' ושם לר"ך לכוין הני' יחידים הוי"ה אחי"ה בכתרים הוי"ה חלדי"ם בחב"ד הוי"ה חדג"ו צ"ק של או"א זה נלע"ד. ואל תחמה על התפץ שיכוין זה שנשחא זווג או"א עד לדקדק אחר הכתעורו' בעמידה שהר' מלאנו חזר מזה בק"ש שכת"ם שאנחנו מוסרי' עצמינו עק"ה תחי' הלילה ללורך או"א ויעקב ולאה בחלות הני' כידוע בשהכ"ן בדי' הלילה ובע"ה ש' מ"ד ומ"ן ובס' רוב"ק יהודי י"ט. וכ"כ ל"ל בענין ט"י עתה ומקרי דחכמה דז"א צ"ש בחול והמשכתם היא ביועבור כמ"ס בזה בלורך בחול ע"ש ולא במ"ס מורי ש"ס ז"ל וגם עניתי בתורה הרב החסיד במהרד"ס נר"ו לעשות זווג או"א בדיק' דא"א בלחש וחזרה באחריו ועל מנוחתה יקדישו את שו"ך וכו' בן לעשות זווג או"א בלדקדק וכו' מדבריו הרב מ"ח ולא בן אנו עמדי שלא אפשר לעשות זווג או"א בדיק' כי"א ע"י ג' הארות שם נשמותינו ונשמות ג' לדיקים והנוק' קדישא וע"י ג' הארות הני' אנו יכולים לעלות מ"ן לאו"א שהם בדיק' קדישא דא"א. והנה אמר נכון הדבר שנלחש וחזרה במנחת ש"ק יש זווג בחתימת ש"ס כנודע והם יעקב ורחל הקטנים כמ"ס הרב בע"ה צ"י הווינו' לענין תפילת שחרית דחול וה"ה שכך הוא בכל תפלה ותפלה אך למעט שלא הבנתי זה שכי הרב שחזרת ננחה של ש"ק הוי' דוגמא דנפ"א דשחרית דחול ורצ' המרחק ביניהם ששם הוי' זווג יעקב ורחל ובא"ן הוי' זווג או"א ע"י במקום עליון שעלו ונלחתי לחזור חזירה ולא יכולתי להלום הדברים ול"ע רב והרב מ"ח הניח הדבר' הללו בשתיקה ודאי שהבינם ואם ביקר הוא מנוני כי יאיר עיני בתורתו כד"א :

(ג) **בחזור** לעינינו כמו שבמנחת ש"ק בלחש וחזרה מזדווגים יעקב ורחל כנ"ל ובנו בן הוא במוסף ש"ק בלחש וחזרה שמזדווגים יעקב ורחל כנ"י שבפרט' חב"ד של או"א ע"י שש עומדין יעקב ורחל בלחש דמוסף ומזדווגים בחתימת ש"ס כנודע ואלו יעקב ורחל שנק' זי"ן הקטנים הם המ' דו"ק דנ"ה וז"ן שהם הם זי"ן הגדולים ומלכיות שלהם הם הנוק' יעקב ורחל

ורחל אמנם קלה הו' מו"ק קולאו מל"ק סוף נקח הו' וסוף כלול' מכל הפעמי' שיש צו"ק דמ"ס דרבין וכו' כמפ"י כ"ו צהקד' מורי הרב ז"ל [במה"ס הגדולי' ד"ס ע"ד עב"צ]. אמנם צו"ן הגדול' לא היה להם שום זיווג משנכנס שבת עד עתה עת חזרת המוסף יען ובזמן שז"א עלה בשחרית בלחש בנה"י דלוי"א, ובחזרה בחג"ה שלום, ובמוסף לחש בחג"ד שלום, והנוק' עלתה בלחש של מוסף בנה"י דלוי"א ובחזרה מוסף בני תיבות קק"ק עולה הנוק' בחג"ה של לוי"א ובתיבת איב עולה בחג"ד דלוי"א וכו' היא שום כבוד בכל קונת לוי"א וירוש' מקום לוי"א וחזון זה הוא ממש ענין זיווג דלוי"א שלריך מסיבה להריוג עק"ב חב' לנחש עינים בלתי רחמי פסוק שמוע ישראל בחזרת מוסף ומזדווגי' בעת היום צו"ן הגדולים ואח"כ בש"ס מזדווגים צו"ן הקטנים העומדים בנה"י צו"ן הגדולי' תדיר וחזוני' בנה' השפע ובארה שקבלו מצו"ן שמי' לבתל וכן בכל עליה ועליו :

אלא שקשה לי בזה הסיפור כל הול שבחמי' מזדווגי' צו"ן הקטנים בלחש ובחזרה דשחרית דהול ואח"כ בגפ"א הם צווג צו"ן הגדולים ובכאלן הוי להפך שזה צפ' שמוע בחזרת מוסף ויעקב ורחל בש"ס, ולע"ד לומר שבזמן שעתה בחזרת מוסף ירשו מקום לוי"א וכו' וזווגיכו כמו לוי"א חזר הדון שהם לוי"א, וצו"ן הקט' הם עתה בני צו"ן הגדולים וכמו שבחמי' לריכוך אנו לצווג את לוי"א בק"ס וע"י ומקומו מוחין צו"ן ויהיו ראויים להולדה כמ"ס הרב צדושי ק"ס ובג"מ ובכ"מ. אינלך לדרך זו שלעולם בין צווג צו"ן הגדול' ובין צווג צו"ן הקטני' שהם יעקב ורחל נעשים שניהם בש"ס של חזרת מוסף ובתחילה לדרך לבזון לעשות צווג יעקב ורחל ואח"כ לעשות צווג צו"ן הגדולים והעני' של ההזרטה של צו"ן הגדולי' יהי' ע"כ כמו העני' של לוי"א בחול מודע בין שזה הצווג הוא ממש כמו צווג לוי"א כמ"ס הרב וצ"ס הרב שהמוקי' של נפשינו יהיה צפוק ק"ס ללורך צווג צו"ן שטלו בכתרו לוי"א כך הוא האמת שהוא ללורך זה הצווג אבל לא כחב רבינו אם נעשה בלוחי רגע שאנחנו מוסרים עלמינו עק"ה צפסו' שמי' דלפטר שזו היא ההגוה לומר שיעשה בש"ס ובמס"ל צווג לוי"א כמס"ק צל"ץ מה שלע"ד שם ודון תינה ולוקי' בלחרי' : **אך** חני יצוד הרבה שאיך אפשר שז"א שהוא ו"ק דמ"ס יעלה ונוק' שהיא ו"ק דבין לא תעלה ואיך ובמה עולה בשמים בחזרת מוסף מנה"י עד חג"ה ואח"כ בני המעשה מוחין שברו לנחנו מכוונים בלחש שחרי' לבנות ליעקב ורחל בנה"י דלוי"א ע"י ע"י הארת' המוחין שמומקי' להם ז"א מהמוחין שקבל מנה"י דלוי"א והנוק' עדיין בחג"ד עלמות דצו"ן שהם לשם ובצר ידוע שאין לפרשפי' התחתיו שום עליה עד שיקצנו שפע וברכה ומוחין מהפירוש' שכל נביאנו, זאת ועוד אחרי שיעקב הוא ה' דו"ק דמ"ס ורחל היא ה' דו"ק דבין והם הם צו"ן הקטנים שמזדווגים בש"ס בכל חפזות ש"ק ואם הנוק' שהיא ו"ק דבין לא עלתה עד חזרה מוסף שבת איך מזדווגים יעקב ורחל ורב המרחק ביניהם ולריך להחיותם בדבר הוב מלך מלך למלוא דבר חפץ כדי לבזון בבנות הדבר בטוב :

גם (כד) זו לא הנהי' שבימים שאסור' בהספד ותענית ואין בו ויעבור וגפ"א ויענך אימתי נעשים הזווגים הנעשים ע"י ויעבור וכשאר בידוע ובאמת אמרו שהימים שאין נעלים ע"פ מחמת מנהג כמו אחר הפסח וקורות ומילה וחתן וכיוצא שלא נזכרו בש"ס ובשארל ובספרו וחוס' אין ספק שהיה את דבר ה' והבכנוים יודעי בתיים באים בסוד ה' שלריך שאלה ויעבור וגפ"א ולמלא ביו' לבין עלמן. ומכ' שאנו מסתפק בימים שז' בש"ס ורבותי' ואם תחשב שישנים ממילא בכה קדושה בימים כמ"ס הרב צדושי קורות שנקנים החקדים בשנ' דלוי' בין כפור לקורות ממילא בכה קדושה בימים. זה אינו שברו ה"ס גדול מכל אלה הימים והולך הכלל ללורך צווג לאם כמס"ל ולע"דן שלריך לבזון בבנות הלצ לעשות כל הזווגים ואחר כונתה בלב

זמרת הארץ

כנב הן הן הדבריו, אלא שקי לזה שאם איתא פהיה לריך למעשה ולכוין לעשותם היו מתקנים
 רבותיו אחר דבר של תפלה כמו שהקנו הכלל **והדבר שפק אלנו טובא** [ע"י צ"י שפת אמת
 דק"ב ע"ד ע"י] ובבר מוהר"י נסתפק בזה כנז"ל [אות כ"ב]. הגם הנוס רליתו בדברי הק'
 האר"י זי"ע שכתב בסה"כ בדרושו של ויעבור וז"ל ודע כי הפאה הזאת אשר בראש א"י
 היא צנתי שם מצפין אבל הפאה וכו' ולפי שנאמר בא"י ראו עתה כי אני חני הוא ואין
 חלדים עמדי לכן אין בו שם חלדים וכו' עכ"ל יעש"ב, וכן כתב צ"י המלות צ"י קדושים צ"י
 של הפאה יותר באריכות וכו"ב בע"ה ונכ"ח אין מספר ידוע ומפורסם. לפי"ז ק"ל טובא
 מ"ש שמוך ונראה בדרוש ששי של ויעבור וז"ל ודע כי מן צי שמות חלדים אשר בני פאות
 הראש נמשכו צי שמות אל לחיקון ה"י שבדיקי הנק' א"ל, ועוד יש צ"י רב"י צ"י חלדים והם
 ירדו ונמשכו יותר למטה לחיקון ששי וכו' ומשם קראתיו אל שם י"י הנשאר בשם חלדים וכו'
 יעש"ב, וכו"ב בדרוש ז' של ר"ה בענין התקיעות וז"ל ואח"כ תכוין בענין הסופר בעלמו כי הוא
 קלר למעלה ורחב למטה וכו' כי כן הוא צחי המקור שלו שהוא הדיק' דע"ק וכו' ויש בזה
 צי שמות י"י והם הנמשכים משני שמות חלדים עכ"ל עש"ב. קשה מהיכן נמלאו שם בעתי
 קדושה שמות חלדים והרי כתוב ואין חלכים עמדי כנ"ש ברה"ק שנא"י אין נמלא שם
 חלדים ולכן פאת הראש של א"י הם מלפ"ץ מלפ"ץ מומין ומשמאל והם הם צי מכלין דרחמי
 ה"י קודם ויעבור שג"י ה"י אל רחום וכו' ול"ע [ע"י צ"י שפת אמת של"ה דק"ב ע"ד]:
 (כה) **ואגב** חגיד לך את הראש בכתב שכתב רבי הק' בסה"כ בדרוש ה' בצרכת כהנים וז"ל
 ולכן תי"ד דא"י י"ג ושל ז"א ט' ושל נוק' שיתא לצד כנז' באר"י ובאר"י והעש
 הוא וכו' עכ"ל, ולא הבנתי כלל הטעם הזה שלפי הטעם זה היה לריך סיכוו תי"ד של נוק'
 י"ג כמו א"י או לפחות ט' כמו דיק' קדושה דז"א ול"ע:

גם רליתו צקוף בדרוש הנו' שכתב וז"ל ולכן מטבע העולם שלא ללמוד שער בזקן רק מ"ג
 שנים ולמעלה אחר שנגמור ונחמלא זקן האדם העליון שהוא ז"א והנה מה שמחיל ללמוד
 קודם הכל הוא חיקון כבי והוא מקום הפפה והטעם לפי שהתי' הזה מקומו הוא שמוך
 לפאת הראש כנדע ונק' א"ל וכו' עכ"ל, וקש"ל לפי הטעם הזה הנה מה טוב ומה נעים היה
 אם היה לימח בראשית ברא החיקון ה"י הנק' אל ומה המלוח הזאת ומה טעם יש בזה שכת'
 הצי ילמח ויראה בתחילה בסביל שהוא טוב שכן קרוב לתי' ה"י וקמא קמא עודנו עומד שמוך
 שהוא ה"י לוי"ג תי"ד אמתה וז"ע:

שם אחר הלשון הנו' צי שורות כתוב לאמר וז"ל ולכן בכהן גדול יש בו לאו יקורב בהקפת
 ראשו וכו' ולא הבנתי זה הלשון מתיבת ולכן עד ע"י לגורו' מה קשר יש עם האומר
 שאומר ולכן וכו' וגם כן מ"ש נמלא שהכתב וכו' אינו נקשר כלל בדברי' זה עם זה והדברי'
 לכאורה שוללי ההבנה לע"ד ודאי שריק הוא ממני עני הדעת ה' ואיר טויו בחורתי הקדושה
 לעוברו בלבב שלם ביר"א:

(כו) **צריך** להבין מהו הנסוי הנעשים בכל לילה בק"ש ששכ"מ והנעשים בג' חפלות בתיבת באהבה
 של הסמידה בידוע והנעשים בימי פורים בגלות בכל ומה שיכיה לעתיד בזמן הנחלוק
 כשיבא משיח לדקינו בן ישי חי שיבא ב"ב, וכו' נבין היטב תקיעת שופר בזמנים הללו וכל
 הזמנים הנעשים בשנים ממעל. צמדות העליונות בזמנים הללו ובאזה אופן נעשים קנסיכה
 שלריך למקור נפשינו לד"מ והעלאת מ"ן במ"ש רבי הגדול האר"י זלוק"ל בגזנות העמידה בתיבת
 באהבה וכן לריך להיות ברי"ה וכל לילה בק"ש ששכ"מ הכל לריכון לצר הדק היטב בס"ד.
 וקודם כל לריך לעמוד ולצר מהו עשיית הכלי הנעשים בכל לילה באומא וצוק' דז"א הנה
 ברה"ק

חלק ראשון

שחרית דחול לאה וישראל אב"א. ויעקב עם רחל פז"פ. רק שיטקב יורד
בנלח. ורחל עולה בזהוד.

מנחה דחול הכה לאה מזדווגת עם ישראל מחזה ולפילא פז"פ. ולכן יש
הסעוררות דינים. ורחל היא אב"א. אב"א עכ"ז נגדלת כל אחורי
ישראל. והיא אב"א עם יעקב וישראל.

ערבית דחול רחל להקטין עלמה להיות אב"א עם יעקב לבדו, והזיווג
בעמידה יעקב ולאה וזה נמשך עד חלות.

חצות לילה לאה נגדלת פז"פ ונמשכת עד כל שיעור יעקב בכל פרלוק
הז"א. ורחל יושבת תחת המטה בעולם הבריאה.

ערבית שבת רחל ויעקב פז"פ בסוד כל נה"י דז"א. ובחי' זו גדולה
יותר מחפילת ערבית דחול. ואחר ערבית עולה רחל בזהיכל
הבינה אימא ולהגדילה. ולאה עם כל הז"א פז"פ עם ישראל ויעקב כמו בחול
אחר חלות.

חצות לילה לאה עולה למעלה בזהיכל הבינה. ורחל יורדת פז"פ עם יעקב
וישראל ואז הכל רחמים גמורים.

שחרית שבת ז"א עולה ג' דרגין נה"י דאז"א. ואז הנוק' עולה אותם
בנה"י שלו. וזהו בלחש. והיינו נה"י במקום חג"ת שלו.

חזרה עולה הז"א ג' דרגין חג"ת דאז"א. והנוק' עולה אותם בנה"י שלו שהם
במקום חז"ד שלו.

מוסף שבת ז"א עולה ג' דרגין חז"ד דאז"א. והנוק' עולה אותם בנה"י
שלו שהם במקום נה"י דאז"א.

חזרה ז"א עולה בכתר דאז"א. והנוק' עולה בג' קק"ק לחג"ת דאימא. ובחי"ה
מקום כבודו לחז"ד דאז"א. ונמלא הם שוים בכל קומת אז"א. ולכן
הזיווג אז במוסף שהוא יסוד.

מנחה ישראל חזי פרלוק ז"א ולאה עמו עולים עד מולא דעתיקא הי"ג לבד
ורחל ויעקב למטה בנה"י דז"א שהם במקום חג"ת דאבא :

חזרה ישראל ולאה עולים לתיקון הח' דדיקנא נולר חסד. ורחל ויעקב לחז"ד
אבא ששם עתה נה"י דז"א. ובריאה במקום אימא. וילירא במקום ז"א.
ופשיה במקום הנוק'.

ברכת הדבנה בר"ח אנו אומרים ברכה זו לפי שהיא מתחדשת. ולפי שהיא
יולאה בת"ת שלו נק' עשרת תפארת. ומדלגת נה"י ועולה בחג"ת.

שחרית ר"ח עולה המל' עד הנלח לכן אומרים יעלה ויבא ברלה שהוא נלח.
חזרה מאירים זה חסד וגבורה. אח"כ אנו אומרים הלל להאיר לה מי"ג ת"ד.
ועלייה זו ראשונה עד חג"ת דז"א :

סידור תפלה להרש"ש

מוסף עולה רחל עד חכמה ובינה דו"א.

חזרה בקדושת כתר עולה עד כתר דו"א ואז הכ שוים. גם נמשך לה שפע מעתיקא קדישא.

שבת ור"ח היא עולה ומשתווית אליו ושניהם משתמשים בכתר א' ואין לומר לו"ץ כי יש בה כח זכר ונקבה להיוותה יושבת במקומו אחר שהוא עולה במזל בלחות מליחות שהיית דו"א לתתא :

חנוכה היא יונקת מהוד ע"י עלמה כי תקנו מתתיהו. ולא ע"י יעקב. והו' החוספת קדושה שיש לה :

פורים בוקע יסוד דאבא לחוץ מיסוד רחל וה"ם המגילה שעולה ג' הוי"ו"ה שהם ביסוד הנו' וה"ם מרדכי שהוא יסוד דאבא :

הי"ט נקראים מקראי קדש שהם באימ' ולא קדש ממש אבא :

פסח כליל פסח מלחה פכ"פ ולכן יש הלל גמור כי יש זיווג. וחקק חוזרת אב"א ואסור בזיווג אעפ"י שיש למעלה זיווג אמנם הוא שלא על ידינו ולפיכך אסור בזיווג :

עומר מפסח עד שבועות נכנסין כל המוחין בז"א והגדילו זו"ן בכל קומת או"א עילאין אך הכתר שלו שהוא מן א"א עלמו כליל שבועות הוא נמשך לו.

ליל שבועות בקריאת ליל שבועות נמשך כתר לז"א מא"א עלמו. ובבוקר עם המבילה נמשך לנוק' דו"א כתר מן החסד היורד מלמעלה שהוא

חלי חסד שבת"ת. וזוה נחקק כתר לזו"ן. ובשעת התפילה נעשה הזיווג להשפיע טובו. **ר"ה** סוד הנסירה כמו בתחילת הצריחה ממש, קודם ערבית בחינתה בצריחה. ובערבית עולה עד הגבורה שבו"ק עלמה שבאלי'. וזו"ן משתמשים בכתר א'.

שחרית רחש עולים שניהם בגבורות שבו"ק הזכר עלמו.

חזרה עולים שניהם בעטרא דגבורה מתרין עטרין שבדעת שלו. ולעולם כל סוד חזרה היא בסוד האבות שהם חג"ס והם עולים למעלה במוחין ובינה.

מוסף עולים שניהם זו"ן בגבו' שבו"ק הבינה או בהוד הבינה.

חזרה עולים שניהם בבינה שבבינה שהיא מיסוד גבו' דא"א. או שניהם בגבורה דבינה :

מנחה רחש חוזרים שניהם בגבו' דשש קלוותיה.

חזרה עולים בבינה שבמלכות.

ליל ב' דר"ה כבר נכנסו כל מליחות הדינין שיש מראש הזכר עד חלי ס"ת שלו. והם נחונים בראשה :

יוה"כ המל' עולה עד אימ' ומתחברים ב' הנוק' ליקחת ביום זה הה"ג פ"ר וז"א כ"ו הרי הארת לזו"ן והזיווג נמשך מנ"ה של בינה :

ערבית אנו מעלים מ"ן למל' שבבינה :

שחרית רחש לגבו' דבינה. **חזרה** לדעת של בינה.

סידור תפלה להרש"ש

מגן גי' ג' א"ל שבתרין תפוחין דנוק' וא"ל הג' בחוטמה כלול מב' להמשיך ש"ע
רצוא נהורין דתרין תפוחין וחוטמא דילה :
אל אל אל

אלה למד

אלה למד אלה למד

לחבר מגן זה עם מגן דמלך עוזר ושניהם גי' מקום שהוא הויה בהכאה להמשיכו
לנוק'. י י י י י י י י י י ה ה ה ה ו ו ו ו ה ה ה ה.

(א) אברהם ז"א מחזקה בשם ע"כ שצימינו. **יוד הי ויו הי**

'אתה' ה"ג מנלפ"ך אשר בחיטמא דז"א כ"א כלולה מה' והם גי' אה"ה.
מנצפך מנצפך מנצפך מנצפך מנצפך מנצפך מנצפך מנצפך מנצפך מנצפך
יחמא

גבור לעולם אדני

ר"ת שם אגל"א המתגלה במל' ע"י שם זוכ"ו וע"י נגדלת הנוק' בפנים כשיעור
קומתה ומתמלא שם אדני

אלה למד פא. דלת למד תיו. נון ואו נון. יוד ואו דלת
בוכו

גם ר"ת גי' יוד הי.

מחיה מתים ניולות שנחברו מז"מ דעתיק וא"א. וגם ניולות שנחברו
מז"מ דזו"ן לצורך מוחין דז"א. גם ניולות שעתידין להתברר
לצורך הנשיקין והזיווג.

אתה רב להושיע בקין (ב) 'מוריד המל' ר"ת מ"ה יוד הא ואו הא
יה"ו דאלפין שגי' ט"ל להמשיכו **כוזו** גי' ט"ל. ט"ל אותיות דעסמ"ב.
יוד הי ויו הי לה' אחרונה.

יוד הא ואו הא
יוד הי ואו הי
יוד הא ואו הא
יוד הה וו הה

בחורף (ג) משיב הרוח ומוריד הגשם

מכלכל חיים בחדר גי' **יוד הי ויו הי**

מחיה **יוד הי ואו הי** **מתים** ניולות שנחברו מז"מ דזו"ן לצורך מוחין דאחור דיעקב. וגם
ניולות שעתידין להתברר לצורך הנשיקין והזיווג.

ברחמים

(א) א"ה בקלת סי' כ"כ, גם אברהם הוא הק"ק אהבה דהק"ק דז"א ש"ע"י המ"ן שהעלינו
משם חזרו פז"פ. וגם הוא חסד שהם החסדים שהם המוחין דשם מ"ה הנק' חסדים
שעל ידם חזרו זו"ן פז"פ. וגם הוא סוד פרלוק חכמה שהוא לבדו נחקן בצרכה זו
וכלי החכמה נעשה מב' פרקין עלאין דחסד :

(ב) (ואם אמר משיב הרוח ולא נזכר עד ש'אמר צריך אתה ה' חוזר לראש).
(ג) (ואם אמר מוריד הטל אינו חוזר).

ברחמים רבים סומך אכדטם נופדים ז"ן ורופא חולים ומתיר אסורים ומקיים אמונתו לישני עפר מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך ממית ומחיה

נילולות שנתבררו מז"מ דיססו"ת. וגם נילולות שנתבררו מז"מ דזו"ן. ללורך מוחין דאחור דרחל. וגם נילולות שעתידין להתברר ללורך הנשיקין והזיווג.

ומצמיח ישועה (צימ"ת אומרים מי כמוך אב הרחמן זוכר יצוריו ברחמים דהיים (3)

ונאמן אתה להחיות מתים נילולות שנתבררו מז"מ דזו"ן. וגם נילולות שנתבררו מז"מ דזו"ן ללורך מוחין דפנים דיעקב וגם הנילולות שעתידין להתברר ללורך הנשיקין והזיווג.

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אכדטם

תיקון לכעס למנחה בין המלרים

יהוה כוזו

יוד י ה ו א ו ה

בשם ע"ב דס"ג דז"א מחצק לנוק' בשמאלו.

יוד ה ו א ו ה
יוד ה ו א ו ה
מחיה המתים

נילולות שנתבררו מז"מ דנוק'. וגם נילולות שנתבררו מז"מ דזו"ן ללורך המוחין דפנים דרחל. וגם נילולות שעתידין להתברר ללורך הנשיקין והזיווג.

להמשיך בג"ה דאז"פ דפני' דחכמה דכתר דיססו"ת.

אהיה	אהיה
יהוה	יהוה
אהיה	אהיה
יהוה	יהוה
אהיה	אהיה
יהוה	יהוה

(ג) לג' כלי בינה דז"א דניקוד הנו' אדת, אלקהא, אלקהא יוד, אלקהא יוד הא.

אלף הא יוד הא

בחזרה

(ה) עיין ש' רוס"ק די"ז ע"ב יחוד ט"ו : (3) ואס לא אמרו אינו חוזר : (ג) ח"ה בשבת וצר"ח לבג"ה דז"א :

סידור תפלה להרש"ש

יכוין לקיים מ"ע של "ונקדשתי בתוך בני ישראל". לקדש שמו יתברך.

בחזרה

להעלות חג"ת דמו"צ דבינה דז"א - דלחש וחזרה לחז"ר דכ"א ולקבל שפע וקדוש' מחז"ר שלהם :

ג' כלי חכמה	ג' כלי דעת	לג' כלי בינה
יוד הי ואו הא	יוד הי ויו הי	אלף אלף הא
י יה יהו יהוה	יוד הי ואו הי	אלף הא יוד הא
יוד הא ואו הא	יוד הה וו הה	אלף הא יוד הא
		אהיה

להעלות חסד	לחכמה להעלות ח"ת	לדעת להעלות גבורה	לבינה
א אל אלו אלוה	יוד הא ואו הא	אלף אלף למד אלף למד	
א ל ו ה י יה יהו יהוה	הי אלה למד הי יוד	הי אלה למד הי יוד	
אלף למד ה ו ה	ה אלף למד הי יוד	ה אלף למד הי יוד	מם
			יהוה

נקדישך בנועם ונעריצך

להוריד החסד עם השפע	להוריד ח"ת עם השפע	להוריד הגבורה עם השפע
למקומו	למקומו	למקומו
א אל אלו אלוה	יוד הא ואו הא	אלף אלף למד אלף למד
א ל ו ה י יה יהו יהוה	הי אלה למד הי יוד	הי אלה למד הי יוד
אלף למד ה ו ה	ה אלף למד הי יוד	ה אלף למד הי יוד
		יהוה

שיח שרפי קדש סוד

להמשיך שפע	להמשיך שפע מת"ת ליסוד	להמשיך שפע מגבורה
לחכמה	לאהדוניה	לסוד
י ה ו ה	שין שין דלת שין דלת יוד	א צבא צבאות
צ צב צבא	שין שין דלת יוד	א צבא צבאות

המשלשים לך קדושה

וכן כתוב על יד נביאך וקרא

להמשיך שפע מהוד דז"א
לג"ה דנוק'.

זה ואמר

מהוד דז"א

א ד נ י
א עבאו עבאות
א ו ת

לגבורה דנוק'
י ה ו ה
א ל ה י ם
א כ ד ט ם

להוד דנוק'
א ל ה י ם
א אל אלה אלהי
אלהים
ב מ ו כ ן

להמשיך שפע מכלח דז"א
לח"ן דנוק'.

זה אל

כלח דז"א

י ה ו ה
ע עב עבא
ע ב א

חסד דנוק'
א ל ה ל מ ד
אלף אלה למד
אל

כלח דנוק'
א ל
א א
ב ם

סידור תפלה להרש"ש

ברוך אתה יהוה יאחדנו

להמשיך דת"י דאז"פ דפנים דחכמה דכתר דיסוד"ת לג' כלי דעת דז"א דנ"י הנז'.

אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהִים אֱלֹהִים אֱלֹהִים

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ

יְהוֹשֻׁעַ יְהוֹשֻׁעַ יְהוֹשֻׁעַ

בין המלרים

ג' כלי דעת

יהוה

יוד הי ויו הי

יוד הי ואו הי

יוד הה וו הה

מצפץ

תיקון לכעס דערצות

יוד א הא ד

ואו נ הא י

ז"א מחבק לנוק' עם קו אמלעי דיליה ע"י

יהוה יוד הא ואו הא

(א) להמשיך ה"ג דרך מעצר יצ"ק שצגרון אל דעת הנוק' וק"ל ויצ"ק גי' גר"ס.

יְהוָה ה"ג יְהוָה

יהוה

יְהוָה יְהוָה

יאהלוהים

ג' כלי דעת דנוק'

יוד הה וו הה

יוד יוד הה וו יוד הה וו הה

יוד יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא

האל הקדוש בעי"ת אומרים (ב) המלך הקדוש

להעלות

(א) עיין בש' הכונות דכ"א ע"ב, (ב) ואם שכח ולא אמרו או שהוא

מס ופק ולא נזכר סוף כדי דיבור חוזר לראש הספלה :

סידור תפלה להרש"ש

(בין המצרים)

צ' שינין שצ"ת יכוין לה' שמות אלו שג' צ' שינין מדהד כוזו מצפץ
ג' שי"ן. אלף למד זה יוד ממ אדני ועוד צ' תיבות שים שלום
ג' צ' שינין ועוד ו' יתרים כנגד הויה וג' תמורותיה הג"ל ואלהים דהסין ואדני.
שים שלום להשים יסוד דדכורא ציסוד דנוקצא. טובה וברכה
חיים חן וחסד ורחמים עלינו ועל כל ישראל
עמך וברכנו אבינו כלנו כאחד באור פניך כי באור
פניך נתת לנו יהוה יהוה יאהדונהי אלהינו תורה
וחיים אהבה וחסד צדקה ורחמים ברכה ושלום
וטוב בעיניך לברכנו ולברך את כל עמך ישראל
ברוב עוז ושלום.

* צימ"ת אומרים ובספר חיים ברכה ושלום ופרנסה טובה וישועה
ונחמה וגזרות טובות נזכר ונכתב לפניך אנחנו וכל עמך
בית ישראל לחיים טובים ולשלום.

ברוך אתה יהוה יהוה יאהדונהי

דעת דנוק'
יוד הה וו הה
יוד יוד הה יוד הה וו
יוד הה וו הה
יוד יוד הה יוד הה וו
יוד הה וו הה

ת"ת דנוק'
אלף למד הי יוד ממ
צבאות
השתפא

יסוד דנוק'
שין דלת יוד
שדי
ש שד שדי

לזוג

להמשיך הארה מדת"י דיסוד
דאו"פ דפנים דחצו' המלובשים צפ'
א' דיסוד דז"א שכלה לת"ת ומסמו'
והגרנח"י ציסוד הגז' לצ' פרקין
סתאין דיסוד דז"א. ולהמשיך הארה
הגז' לדת"י דאו"פ דפנים דניקוד
הגז' דנוק'.

אהדינהו אהדינהו
יהדינהו יהדינהו
ליסוד דז"א
יאהדונהי
שין שין דלת שין דלת יוד
שין דלת יוד
אהדינהו אהדינהו
יהדינהו יהדינהו

* ואם לא אמרו דינו כמו וכחצו :

לזווג חו"צ וחור"ג דכתר שנתבררו ונשלם תיקונם בד' כריעות וד' זקיפות.
ולהמשיך (ה) טפת ההזרעה שם ע"ב מעיטרא, וחמשה חסדים דדעת
 דעתיק לחסד דעתיק שבגולגלתא דאריך, ומשם לגוצר ונקח שהם
 ע"ב קס"א יוד אלה, הי הי, ויו יוד, הי הי, ולזווגם, ולהמשיך הטפה
 לכחב"ד דאבא, ומשם ליסוד דאבא ומשם ימשיכו עד יסוד דאימא
 שבדעת דז"א, וגם להמשיך הטפה דכללות ודפרטות משם ע"ב
 דמקיף (ב) דחכמה דז"א ליסוד דאימא שדעת דז"א.
ולהמשיך משם ה"ח לדעת דז"א ומשם ליסודו ומשם לדעת דיעקב ומשם ליסודו
 ולהעלות מיסוד דנוק' מ"ן ה"ג ולהמשיך מיסוד דדכורא ה"ח ליסוד דנוק'
 ולחברם דה"ג שביסוד דנוק'.

כ"ד שעות

6 שעות

ולהשאיר בעתיק וא"א את המוחין דכתרים ושארית המוחין נמשכים לחב"ד
 שהם חו"א וישסו"ת ולזווגם בבחי' הויה אלהים להמשיכם ככל הנז"ל.
 ולהשאיר בחו"א וישסו"ת את המוחין דחב"ד ושארית המוחין דו"ק להמשיכם
 לחב"ת נה"י ולזווג הו"ק דז"א בבחי' הויה ואדני ולהמשיכם ככל הנז"ל.

ו"ק
 זיווג זו"ן
יאהדונהי
 זיווג יעקב ורחל
יאהדונהי

חב"ד
 זיווג חו"א ע"י
אילההויהם
 זיווג ישסו"ת
אילההויהם

כתר
 זיווג עי"ו
איההייתה דחו"ב
 זיווג חו"א ונוק' דכתר
יאההייתה וחור"ג
 זיווג

יחוד העולמות וי"ס דדכורא ב"ס דנוק'.

ייהוהויהו
 ממקיף חכמה דז"א
יוד הי ויו הי
 ליסוד דאימא
אלף הה יוד הה

ומשם

(א) עיין בס' פתח עינים דמ"ו ע"ג וע"ד :
 (ב) ח"ה בקלת סידורים הכוונה הזאת כתובה ג"פ אבל המשכת
 ט"י שם ע"ב דמחסד דעתיק אינה כתובה רק פ"א ול"ל כי למה חילקו בין
 המשכת ט"י ההזרעה דמחסד דעתיק לבין מקיף חכמה דז"א ואגבי הלע"ר
 ראיתי כי מדוקדק מש' הכוונות בדרושי ויעבור ומס' זמרת הארץ (הוצד"ל) כי
 זה חלוי בזה וא"כ כיון שסדרו בסדור המשכת המקיף חכמה דז"א ג"פ, דכתר
 ובחב"ד ובזו"ת ח"כ מן הראוי להיות שיסדרו גם המשכת טיפת ההזרעה ג"פ
 כמ"ש חמנס נלע"ד שגם מקיף חכמה דז"א די צפ"א וכמ"ש בהמשכת טיפת
 ההזרעה וכן ג"כ בסדר בסדורו של שבת כי בין מקיף חכמה דז"א ובין המשכת
 טיפת ההזרעה פ"א ולא יותר :

סידור תפלה להרשיש

ומשם לדעת דיעקב

יוד הה וו הה

יוד יוד הה יוד

הה וו יוד הה

וו הה

יוד יוד הא יוד

הא ואו יוד הא

ואו הא

ומשם ליסודו

שין דלת יוד

שדי

ש שד שדי

להמשיך

(א) ומשם להמשיך ה"ח
לדעת דז"א.

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

לדעת

יוד הי ויו הי

יוד הי ואו הי

יוד הה וו הה

ומשם ליסוד דז"א

יוד הי ויו הי

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

ג' כלי יסוד

יאהדונהי

שין שין דלת שין דלת יוד

שין דלת יוד

(א) עיין בס' זמרת הארץ ד"ה ע"א וז"ל באופן שנלע"ד סדר הכונה הוא כך שיכוין בש"ס להמשיך ט"י ה"ח מדעת דז"א הגחון ביסוד דאימא שבדעת דז"א ולהורידם עד היסוד שבו ומשם ליסוד דיעקב ולזווגו עם נוק' רחל וכו'. גם יכוין לעורר ט"י ע"ב מחסד דעתיק שבכתר דז"א ועוזרת הטי' הזאת עד המק' דחכמה דז"א ובהגיעה שם תכוין לעורר ט"י החכמה שהיא ג"כ ע"ב ושתייהן כאחד טובים קורא אני עליהן יעמדו יחדיו במקומם עד כי יבא י"ג מדות וביעבור תכוין להמשיכם למטה ולעכצם בחזה דז"א ולחלקם לג' חלקים ושאר הכונות כידוע וע"ש.

יאה

מידור תפלה להרש"ש

הוהי יוד יוד יוד יוד הוהי הי וו ווא ווא ווי הוה הוהי הי
אאא ללל אישדדדנוייה עבר ב'.

אֵלֶיָּהּ וּנְשׁוּבָה חֲדָשׁ יְמִינוּ בְּקֶדֶם :

אל ארך אפים אתה ובעל הרחמים גדלת רחמיה
וחסדיה תזכור היום קוצר ידיה כמו שהודעת

לענין שהוא משה שמספרו אמוכיים דע"ב ופנים דקס"א יוד יוד הי
יוד הי ויו יוד הי ויו הי אלף הי יוד הי לקבל מהם שהם צב'
המזלות מקדם יהוה וכן כתוב שגמשים בתורתך:

שככת וירד יהוה יאהדונה ד' מיוורתי דאחורי רישא דא"א מלוצים
בענן ד' נימין עד אחורי עורף רישא דז"א ויתיצב עמו שם
ויקרא בשם שנקראו בשם יהוה יאהדונה שהוא דז"א ונעשו

עלם מעלמיו. וישם נאמר

במלת ויעבור יכוין לעכב הארת הויות דמוחין דגדלות המתפשטים למטה
עוזרים דרך האלהים דקטנות מעבר יב"ק ולעכב טיפת ההזרעה

שנמשכה **בשנים שלום** מעיטרא דחסדים דדעת דעתיק העומדת עמה ציטוד דלוי' שצחזה דז"א ועי"כ נבקע יסוד דלימא ומתגלים הד' מוחין דז"א חו"צ וחו"ג דג' מוחין חצ"ד וגעשים י"ב ועי"ז נשלמים **י"ג ת"ד דז"א**. גם יכוין להמשיך יסוד דלימא עם המ"ן שבו **ליסוד לללה**. גם יכוין להמשיך לללה ה"ג מייסוד דלי' שצדעת דז"א. ויכוין לחלק טיפת ההזרעה הנז"ל **לג' חלקים** ולהמשיך חלק אחד והוא שם ע"ב למסד דז"א. ולקבץ הג' ע"ב **דחיבוק** שצחג"ת לגבו' דז"א ע"ב במסד רי"ו בגבורה. גם יכוין להמשיך לנוק' רי"ו מדיקנא דז"א, ויכוין לזוג ישראל עם ללה הויה ואלהים ולהמשיך לה טיפת ה"ח מדעת דז"א. גם ימשיך לללה שם ע"ב חלק הטיפה העליונה ממסד דז"א. ויכוין להעלות חלק א' מטיפת ההזרעה הנז"ל והוא שם ע"ב להעשות הארת ד' תיקונין עילאין בדיקנא דז"א. ויכוין להמשיך מע"ב רי"ו הנז' הארת לרשימו דנוק' שבאחורי ז"א ועמה נשלים ז"א לז"ס והיה הויה שלימה :

ובמלת ה' יכוין להמשיך הארת שם ע"ב דד' חיוורתו דאחורי רישא דא"א
להכות בעורף דז"א להאיר במוחין ולהוליא שם ע"ב הנז' למלח
דז"א להאיר ולעשות הארת ד' תיקונין עילאין בדיקנא דז"א. גם יכוין להמשיך
הויה דע"ב מד' תיקונין אמלעיים דדיקנא דא"א לד' תיקונין אמלעיים דדיקנא
דז"א שהם הראשונים דט' ת"ד. והויה דע"ב מד' תיקונין תתאין דדיקנא דא"א
לד'

לד' תיקונין תתאין דדיקנא דז"א. וכללות ג' ע"ב מתיקון הי"ג דדיקנא דז"א לתיקון הי"ג דדיקנא דז"א. גם יכוין להמשיך לז"א הארה מן שורשו שהוא מלפ"ן דצפא ימנית דז"א שהיא מל' דכתר וחכמה דמ"ה סוד החסדים. גם יכוין כי הויה זו דחיוורתי שעבר על פני ז"א ונעשה הארת ד' תיקונין עילאין דדיקנא דיליה היא קוראה אל הויה דע"ב דד' תיקונין עילאין דדיקנא דז"א שתרד להאיר בה :

ובמלת ה' הב' אז יכוין להמשיך הויה דע"ב דד' תיקונין עילאין דדיקנא דז"א להויה דע"ב דחיוורתי שבהארת ד' תיקונין עילאין דדיקנא דז"א. וזהו ה' ה' הא' דחיוורתי והב' דד' תיקונין עילאין. אח"כ יכוין כי הויה דע"ב דד' תיקונין אמלעיים דדיקנא דז"א קוראה להויה דע"ב שבהארת ד' תיקונין עילאין דדיקנא שתרד להאיר בה. ואז יכוין להמשיך אור אותה הויה דע"ב שבהארת ד' תיקונין עילאין להויה דד' תיקונים אמלעיים דז"א. אח"כ יכוין כי הויה דע"ב דד' תיקונין תתאין קוראה להייה דע"ב דחיוורתי שבהארת ד' תיקונין עילאין דדיקנא שתרד להאיר בה. ואז יכוין להמשיך אור אותה הויה דחיוורתי להויה דע"ב דד' תיקונין תתאין דז"א. גם יכוין להמשיך לנוק' הארה מן שורשה שהוא מלפ"ן דצפא השמאלית דז"א שהוא מל' דכתר וחכמה דב"ן סוד הגבורה.

ויעבור **לעכב** אור הטיפה. לבקוע יסוד דאימא. לגלות חו"ב וחז"ג דז"א. להשלים י"ג תיקונין. יסוד ומ"ן דאימא ללאה. ה"ג מדעת ז"א ללאה. להמשיך ע"ב חלק א' מהטיפה לחסד דז"א ולקבץ ג' ע"ב דחג"ת לגבורה. ע"ב לחסד דז"א

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי
יהוה יוד הא ואו הא

רי"ו לגבורה דז"א

לזווג ישראל עם לאה

להמשיך ע"ב מחסד דז"א ללאה

יאהלוהיהם

יוד הי ויו הי

יהוה

ה"ח

יהוה

להמשיך טיפת ה"ח מדעת ז"א ללאה

יהוה

יהוה

יהוה

ע"ב יכוין להטלות חלק א' מהטיפה להעשות ד' תיקוני' עילאין דדיקנא דז"א להמשיך הארה מע"ב רי"ו לרשימו דנוק' שבאחורי ז"א ועמה נשלים ז"א הויה שלימה.

יוד הי ויו הי

יוד הי ויו הי

יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי
יהוה יוד הא ואו הא

סידור תפלה להרש"ש

ר"ת רט"י
 אֱהִיָּה יֵהוּ אֱהִיָּה
 אֱהִיָּה יֵהוּ אֱהִיָּה
 יֵד הַיּוֹיִן הִי יֵד הַיּוֹיִן הִי יֵד הַיּוֹיִן הִי

ויכוין לקבל עליו מיתה להעלות רוחו ע"י שם מ"ה לז"א דאלי' שהוא הויה בניקוד חולם. ולהעלות נפשו ע"י שם ב"ן לנוק' דז"א דאלי' שהיא אדני ויכוין לייחדם ולזווגם.

יְהוָה הָאֵל וְאֵל הָאֵל
יִזְרְאֵל הָאֵל וְאֵל הָאֵל
יְהוָה הָאֵל וְאֵל הָאֵל
יִזְרְאֵל הָאֵל וְאֵל הָאֵל

לדוד אליה יכוין בשם סג יוד הי ואו הי

יכוין כי **א** דאליך היא א' דאסיב דיודין
גם היא חלק דס"ג **יוד** הי ואו הי
ו' היא ג' יודין דאסיב דיודין
וי היא יוד ראשונה דס"ג
ו' היא נגד ב' יודין האחרים
דס"ג והוא הכלי דמ"ן דיהיב
לה צביאה א' והם ב' גבורות שלא

כמתקו (3)

(ג) (יכוין להמשיך מיסוד דל"ה לדעת דיעקב וה"ג לדעת דרחל וכוונתו ימשיכם ליסודותיהם ואח"כ ימשיך חלק מהט"י עליונה שם ע"ב לדעת דיעקב ומשם ליסוד ובשעת הזווג להמשיך מיסוד דיעקב ה"ה וט"י דע"ב ליסוד דרחל.

ט"ז

(א) עיין בש' רוק"ק די"ז ע"ב סוף כונה כ"ה : (ב) א"ה ז"ל כי איך לא נמתקו שהרי כבר נמתקו בקונה הכל ע"י אונ"ח דחסדים דבש"ת וכו"ה וז"ל כי כיון שלא נמתקו כמו הג' ז"ן שבר"ת אל יעללו שהם המ"ן עלמם שמתוקם היה ע"י אונ"י בערך אלו אמר הרב כאן שלא נמתקו כי כיון שהמיתוק הוא ע"י אונ"ח והוא סוד הדין ואינו מתוק גמור כמ"ס בג' גבורות הנז' קרי להו כאן לא נמתקו וא"ס את"מ והיע"א :

(ג) הכוונה הזאת היא כתובה בקלת סידורים והיא משער הכונות דרושי ויעבור דרוש ב' וצדדושי נפ"א דרוש ב' ע"ש ועיין להרב יפה שעה [דקפ"ה והנ"מ מדי"ב ע"א אות א'] מה שהקשה ע"ז ע"ש ולפיכך סידרתיה כאן צין שני חללי לבנה וא"ש ההי"ב.

המסדר יא"ה

הוהי יוד יוד יוד הוה הא הי וו ואו ויו הוה הא הי הי
אאא ללל אישדהדנויה עבד ב'.

ע"כ וה"ח לדעת דיעקב ומשם ליסודו. ה"ג לדעת דרחל ומשם ליסודה.

יְהוָה ה"ח יְהוָה ה"ג יְהוָה ה"ח יְהוָה ה"ח יְהוָה ה"ח

יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה יְהוָה

ולזווג ליעו"ר צסוד נ"ר ולהמשיך מיסוד דיעקב ליסוד דרחל ע"כ וה"ח).

כחריס איהיהיוהה דיעו"ר
חכ"ד אילההויהם דיעקב ורחל
ז"ס אידהנויה דיעו"ר

נפשי אשא אלהי ר"ת גי' יוד הוה וו הוה. אלהי גי' מ"ו
יכוין להעלות נפש דנפשו עם חלקי הנפשות שבעשייה לקשרם עם מ"ה יוד
הא ואו הא בכ' בטחתי אל' אבושה ר"ת עם המו' הנו'
גי' יוד הוה וו הוה יכוין להעלות נפשו דרוחו עם חלקי נפשות הרוחות
שביצירה שהוא מ"ה ולקשר מ"ה וצ"ן עם ס"ג שצבריהא.

יוד הא ואו הא יוד הוה וו הוה יוד הי ואו הי
אל' יעלצו אויבי לי ר"ת עם תיבת לי גי' יוד הוה וו הוה
יכוין להעלות נפש דנשמתו עם חלקי נפשות נשמתו שצבריהא ס"ג ולקשר ס"ג
ומ"ה וצ"ן יוד הי ואו הי יוד הא ואו הא יוד הוה וו הוה

עם נוק' דאלי'. וג' צ"ן אלו שצבר"ת הנו' הם המ"ן עלמס (א) והם ה"ג שנתמתקו.
ויכוין להמשיך ג' צ"ן מהז"א אל הנוק' והם סוד נר"ן הרמוזים לקמן.

גם כל קויד לא יבושו יבושו הבוגדים ריקם :
דרכיך יהוה יאהדונהי הודיעני אורחותיך למדני :
הדריכני באמתך ולמדני כי אתה אלהי ישעי

חומך

(א) ועיין בש' הכוונות דמ"ז ע"ד וז"ל ואח"כ צביאה צ' נותן לה המ"ן
עלמן שהם ג' גבורות האחרות שנמתקו ביסוד דז"א ע"י ג' חסדים עכ"ל ול"ל
כי איך נמשכים ג' גבורות מהז"א דפרטים שנמתקו בקונה הכל לזווג הכוללים
דכ"ד שעות שהרי הזווג דנפ"א הוא זווג דכ"ד שעות ולא כן זווג של ש"ש הוא
זווג פרטים ול"ע והיע"א

יאה